

У цьому числі:

Олег Петрів:
Як вибирали в Канаді

Марта Онурфрив:
Федеральні вибори в Канаді та українські перспективи

Богдан Чупринка: Правду про УПА почули в Росії

Oksana Bashuk Hepburn:
Divided revolution

Нас змушують забути про Чорнобиль

Напередодні 20-ї річниці аварії на Чорнобильській АЕС Всесвітня організація охорони здоров'я оприлюднила результати дослідження "Спадок Чорнобиля: медичні, екологічні та соціально-економічні наслідки", в якому ставить під сумнів катастрофічність впливу радіації на здоров'я нинішніх та майбутніх поколінь. У цей же час Уряд України працює над стратегією розвитку паливно-енергетичного комплексу до 2030 року, в якій робить ставку на нові атомні енергоблоки, не обговорюючи свого рішення з народом, який зазнав Чорнобильського лиха.

Принцип застереження і негативний досвід України позбавляють нас необхідності доводити, що атомна енергетика може бути надзвичайно небезпечною. Це проатомні лобі повинні переконати всіх, що їхня галузь безпечна та корисна. Схоже, звіт Всесвітньої Чорнобильського форуму і мав стати одним із таких аргументів. Висновки міжнародних експертів, окрім обурення, викликають недовіру, виправдану низкою незаперечних фактів.

1. **КОНФЛІКТ СТАТИСТИЧНИХ ДАНИХ.** У своїх дослідженнях міжнародна група експертів могла користуватися тільки даними, зібраними в попередні роки й представленими українською стороною. Але висновки експертів суперечать офіційній українській статистиці. Так, за офіційними українськими даними на 1 січня 2005 року чисельність громадян зі статусом постраждалих від аварії на ЧАЕС тільки в Україні становила 2 646106 чоловік, за висновками Чорнобильського форуму - це 600 тис. загалом. Міністерство праці та соціальної політики засвідчує, що тільки в Україні кількість родин, які ВЖЕ втратили годувальника внаслідок аварії на ЧАЕС, складає 17 448. Тоді як у звіті наводиться цифра - 59 померлих (із них 9 - діти) і 3940 таких, що можуть померти.

2. **НЕДОСКОНАЛІСТЬ ДАНИХ ВІТЧИЗНЯНОЇ ДОЗИМЕТРІЇ.** Результатами дозиметричних замірів, якими користувалися експерти, дуже приблизно відображають об'єктивну ситуацію. У 1986 році для визначення оціночних значень доз, отримуваних населенням, використовувалися методи, що дозволяли отримати однаковий для всіх мешканців даного району показник дози зовнішнього опромінення. У наступні роки система спостереження та лабораторного контролю в Україні методичного винищувалася, її замінила аналітична система дозиметричної паспортизації населених пунктів, ще менш представнича й ще меншою мірою пов'язана з індивідуальними дозами людей. Якщо додати, що демографічні та епідеміологічні дослідження в Україні провадилися у відриві від дозиметрії, то можна зробити висновок, що ґрунт для найдовільніших інтерпретацій наслідків Чорнобиля визрів повністю.

прод. на ст. 2

ЧОРНОБИЛЬ 1986-2006

ПАМ'ЯТАЙ!

прод. зі ст.1

3. ЗААНГАЖОВАНІСТЬ ОДНІЄЇ ЗІ СТОРІН. Аварія в Чорнобилі до сьогодні залишається найбільшою атомною катастрофою в історії людства. Її наслідки і розголос, як скалка в оці, заважають атомним лобі безперешкодно підтримувати діяльність своєї невинуватою дорогою та небезпечною галузі з "підмоченою" репутацією. Цілком природно, що МАГАТЕ (Міжнародна агенція з атомної енергетики) руками ВООЗ, з якою вони є департаментами однієї організації (ООН), намагається приховати справжні масштаби аварії.

4. НЕВРАХОВАНА ШКІДЛИВІСТЬ МАЛИХ ДОЗ. Одним із головних результатів роботи комісії став висновок про те, що більшість ліквідаторів аварії та жителів забруднених територій отримали низькі дози опромінення, тому у них не виявлено ознак порушення репродуктивних функцій або зростання кількості аномалій, пов'язаних з радіацією, і немає підстав очікувати таких проявів. У цей же час світовою наукою доведено, що для впливу радіації на живі організми немає порогового рівня. Ще значить, якою малою не була б доза додаткового опромінювання, вона обов'язково спричинить ефект, тобто обов'язково викличе зміни серед групи опромінених, але у кого саме, коли і які заздалегідь визначити неможливо.

5. НЕ ЗГАДАНА ВІДДАЛЕНА НЕБЕЗПЕКА. Впродовж багатьох років вчені в різних лабораторіях світу проводять один і той самий експеримент - мух дрозофіл штучно опромінюють малими дозами радіації в одному чи кількох поколіннях і спостерігають за мутаціями та зміною тривалості життя. Досліди підтверджують, що якщо опромінені комахи в першому й другому поколіннях і показують підвищені показники росту та тривалості життя, то з кожним наступним поколінням ситуація погіршується. Кількість нових поколінь коливається в залежності від зовнішніх умов, але фінал завжди залишається незмінним - нащадки опромінених дрозофіл гинуть. На основі цього експерименту вчені зробили висновок, що опромінення в малих дозах призводить до дестабілізації генома. Вірогідний наслідок впливу радіації - пошкодження спадковості, у чому ми не могли пересвідчитися, бо опромінені до чи одразу після народження діти ще не мають нащадків. Сьогодні Київ не висловив на широкий загал обурення висновками комісії ООН. Завтра в Україні збудують 11 нових атомних блоків та перетворять її на звалище радіоактивних відходів. Післязавтра наші діти й діти наших дітей не будуть знати, чому хворіють і помирають!

ЯК ВИБИРАЛИ В КАНАДІ

Олег Петрів, Монреаль

Для "Оттавського Вісника"

Політична партія	Торонто (Дільниця №40) В списку 9148. Голосували 1175 (12.8%)		Оттава (Дільниця №39) В списку 1273. Голосували 184 (14.5%)	
	голоси	%	ГОЛОСИ	%
Блок "НАША УКРАЇНА"	731	62.2	76	41.3
"Блок Юлії Тимошенко"	233	19.8	34	18.5
Партія регіонів	36	3.1	24	13
Соціалістична партія України	18	1.5	7	3.8
Комуністична партія України	2	0.2	2	1.1
"Громадянський блок ПОРА-ПРП"	69	5.9	19	10.3
Український Народний Блок Костенка і Плюща	22	1.9	3	1.6
Блок Наталії Вітренко "Народна опозиція"	9	0.8	3	1.6
Проти всіх	2	0.2	6	3.3

Українська діаспора в Канаді є другою за величиною у світі після російської. Згідно офіційних даних (2001 рік), тут проживає 1 071 060 осіб української національності. Звичайно, не всі вони мають право брати участь у українських виборах, бо не є громадянами України. Скільки ж у Канаді громадян України? Офіційних даних не існує. Спробуємо підрахувати приблизно. На всю Канаду маємо дві виборчі дільниці: у Оттаві (обслуговує провінції Квебек, Манітоба, Нова Скоша, Нью Брансвік, Ньюфаундленд і Лабрадор, о. Принц Едвард), й у Торонто (обслуговує решту провінцій). На дільницях цього року було зареєстровано 10421 особу. Зареєстровані виборці – це ті, хто автоматично попадає у список, бо стоїть на консульському обліку (дана процедура не обов'язкова), плюс ті, хто не стоїть на обліку, але вчасно подали заяви на внесення їх до додаткових списків виборців. З досвіду організації голосування на президентських виборах 2004 року, щорічних парламентських, спостережень різних людей (запитайте себе, скільки Ваших знайомих стоять на консульському обліку, чи зареєструвалися до виборів), ледве кожен 20-й український громадянин у Канаді є серед тих 10 000 осіб. Отже, виходить, що не 14% українських громадян проголосувало, а на порядок менше.

Ну й не дивно – скажете Ви: хто ж поїде з Едмонтону, чи Ванкувера на вибори до Торонто? Згода – ніхто. Єдина організована (завдяки організації новоприбулих «Зустріч») група виборців (48 осіб) цього року, як і завжди, приїхала з Монреалю до Оттави. Але з іншого боку – а хто заважав нам відкрити додаткову виборчу дільницю у Калгарі, як це було зроблено 2004 року до президентських виборів (щоправда, дільниця була ліквідована за два дні до самих виборів завдяки порушенням у її реєстрації допущеними Кідаловим&Со)? А ніхто, бо ні Кучми, ні Ківалова-підрахуя вже нема (Перший рахує вкрадені гроші, а другий вже в парламенті). Просто, у 2004 році знайшлося кілька вар'ятів, переважно студентів (бо кому ще в цьому житті "щось потрібно?"), які не пошкодували бензину на 500 км поїздки по Едмонтону і Калгарі, та годинних розмов мобільними

телефонами, аби назбирати “аж” 24 особисті заяви на відкриття додаткової дільниці від нашого поважного зареєстрованого в консулаті паньства, якому, в переважній більшості, ті вибори були десь в... носі, і до того носа треба було подати готову заяву на підпис, бо де б вони “десь там їхали”. Ну нічого, навіть не зважаючи на кукання різних КУКів якимось то було зроблено, з допомогою генерального консула в Торонто все вчасно оформлено і дільниця, де передбачалося прийняти 1200 осіб, відкрита. А цього року в Альберті або забракло бензину, або порошу в порохівниці, бо “позневірювалися”, оскільки той хто багато обіцяв, не поклав до рота “післяреволюційної манни небесної”. Але ж то в Альберті то все “ширі Галичани”! Так, прошу пана, але ж то Канада, а не Галичина. Я що ту вибирати приїхав? Я до цьотки з вуйком приїхав. Мені тре на форда си заробити. А фанерну халабуду за пів мільйона вже-сти си купили?... Ну файно – живіт і горя не знайте.

А як там Торонто? Невже там усього 1273 українці з паспортами? Аякже. А Монреаль спромігся тільки на цілих “48”. Ото військо! А де не підеш – до магазину, в метро, автобусах, ресторанах – ніде не обходиться без “великого і могучего”. Французи в програті. Та то все москалі – скажете. Та ні – будьте певні, більшість – це “схід і південь”. А запитайте у них про вибори – Да я что ідіот? Да імел я сту Україну... До речі, відносно ідіотів, то хоч медогляд перед приїздом до Канади ніби всі проходять, таки маємо 11 чоловік ще у “народній опозиції”. Та й серед “сходу і півдня” не всім все “до лампочки” – 60 хоче кинути Канаду і повернутися жити в якийсь там Регіон, а 4 ще мріють про світле майбутнє.

Ну а що ж наші “свідомі”? Та вони, як виглядає, в більшості за демократію – чи то з косою і жаданням влади, чи з бжжолами і оточенням, бо кращої ще не маємо. Але є й досить “принципові” – їм “аби не так”. Як принципово не так, та і не сяк, ну то тоді хоч за Каськіва-клонувальника. (В останньому турне Канадою він, видно, досить лапші привіз. От молодець! А чому відразу в куці після такої могутньої підтримки?), чи Костенка і Плюща. З таким самим успіхом можна бу ло б і за “Не так!”. Або “Проти всіх”, як 8-ро, хто не пожалів часу і сил і таки сказав воє важливе слово у цьогорічних виборах.

Ну от і виборам кінець. Хто голосував (хоч за когось) – той молодець. А хто ні – ну то будете жити так, ЯК (і КОГО) вам вибрали інші. А може вже маєте фанерну халабуду за півмільйона і України в... носі?

Тасмна вечерея Віктора Ющенка

Отруєння Віктора Ющенка змінило не лише його зовнішній вигляд і навіть не тільки перебіг найдраматичніших президентських виборів, а, можливо, хід всієї української історії. Політтехнологи зізнаються, що отруєння було чи не вирішальним фактором перемоги Ющенка. Втручання у здоров'я Ющенка досі не розслідувано, але сам президент переконаний – вбити його намагалися під час “тасмної вечереї” на дачі заступника глави СБУ Володимира Сацюка, яка відбулася 5 вересня 2004 року.

До редакції TabloID потрапила фотографія з цього нічного побачення лідера тодішньої опозиції та керівників спецслужб. На них компанія “Ющенко-Сацюк-Смешко” спілкуються за чашкою кави чи чаю з коньяком. Фото зроблено ще одним учасником обіду, Давидом Жванією, який відразу після тих подій втратив статус фаворита Віктора Андрійовича.

Фотокартки вечереї за участі Ющенка поширював адвокат Володимира Сацюка, клієнт якого наразі знаходиться у міждержавному розшуку, але не в справі про отруєння, а в зв'язку з підркобою документів для отримання військового звання. Це фото було показано 20 березня в ефірі німецького

телеканалу ARD у фільмі, присвяченому помаранчевій революції.

Розробляти Сацюка як отруйника Ющенка слідство почало майже відразу – на його дачі проводилися обшуки, відбувалися допити, були навіть вирізани коліна водостоківих труб для експертизи на наявність там диоксину. Втім, сумнів стосовно замаху на Ющенка саме на дачі Сацюка висловлював Давид Жванія, який і був ініціатором цього неромантичного побачення. “На мій погляд, на цій зустрічі індивідуального отруєння відбутися не могло”, - розповідав він. “Тобто отруїлися б усі. Всі їли з одного столу, пили з однієї пляшки. А з іншими особами, крім нас трьох (Сацюк, Смешко та сам Жванія), Віктор Андрійович контакту не мав”, - відновив події Жванія.

Фото вечереї Ющенка і Сацюка, під час якої могли отруїти майбутнього президента України

Зліва направо: Ющенко, Сацюк і глава СБУ Смешко

У той легендарний вечір, як видно з фото, Ющенко і його візаві їли фрукти (кавун, виноград, персики, сливи), печиво та борщ. “Ми розсталися нормально, усе було чудово. Я завіз Ющенка додому. Ми були на одній машині. З ним було все в порядку”, - переконував Жванія.

Першою щось недобре запідозрила дружина Ющенка. Поцілувавши чоловіка, коли він прийшов додому саме з цієї вечереї, вона відчула “якийсь дивний присмак металу на губах”, але Ющенко заспокоїв її, сказавши, що нічого незвичайного не відбувається. Однак наступного ранку він почав скаржитися на нудоту, страшні головні і шлункові болі...

...Наслідки тасмних подій вересня 2004 року шокували світ. Ющенко перетворився на легенду, а його отруєння поповнило перелік нерозкритих злочинів у світовій історії, поруч з убивствами Джона Кеннеді та Улофа Пальме.

Tablo ID

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.
Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:
Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9
веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

А тепер про менш веселе

Протягом всієї кампанії я утримувався від будь-якої гострої критики "Нашої України" чи БЮТ, аби не зашкодити ні одним, ні другим. Але тепер хотів би відвести душу. "Наша Україна" отримала те, на що заслужила. Це справедлива розплата за абсолютно бездарну кампанію, за дурнуваті рекламні лозунги ("Не зрадь Майдан!", "Бандити рвуться до влади"). Не знаю, як кого, а ці заклинання мене тільки бісили. Та хто ж, як не сам Президент, дав зелену вулицю бандитам, зрадивши Майдан? Хто здурю розігнав уряд замість того, щоб обмежитися окремими звільненнями і до виборів вдавати, що все чудово? Хто воскресив політичного трупа Януковича, який відсиджувався ціле літо за кордоном? Хто запросив на розмову Ахметова, котрий теж наклав у штани і втік із України?

Таран взагалі слабо орієнтувалася в політиці. Відтак увага телеглядачів перемкнулася на "1+1" та ICTV.

А ще мене злостила НУ тим, що намагалася увіпхатися у наші львівські справи. Уже Юльця нам підсунула Буняка і ще донедавна вихвалювала його до небес, але чомусь цього унікама до себе в блок не запросила. Тарасюк тицькав нам двома руками такого скарба, як Василько, не маючи зеленого поняття про ті зловживання, якими прославилася команда Василька. Верхом цинізму видався мені новий метод реклами, винайдений Куйбідом, коли на плакати "Нашої України" ліпили фотки Василька. Але нічого. Ніхто на запротестував.

Загадка Юльця

Передвиборна кампанія Юлі виявилася набагато продуктивнішою та й, крім того, вона уміє запалити маси. І Ющенко її просто боїться, чим починає мені нагадувати Кучму.

Хіба би знав щось таке, чого ми не знаємо.

Я не хочу сказати, що Юля викликає у мене стопудову довіру. Я щось не можу пригадати випадку, коли прем'єром або президентом у європейській країні став би хтось, хто не є представником титульної нації.

Французький прем'єр Береговуа (Береговий) був тільки на чверть українцем та й то не признався. Юльця недавно розповіла про себе, що її "батько латиш в сотому коліні, а мама українка теж у сотому коліні". Я

ся тішу, що аж так далеко сягнули Юльчині коліна, бо з огляду на те, що покоління має 30 років, то помноживши на сто, мусимо скинути капелюхи - рід Тимошенко сягає 3 000 років! І хоча тоді це не було ані українців, ані латишів, але цікавить мене не стільки соте коліно, як, наприклад, 88-ме, або 17-те, чи, скажімо, 5-те. Що маємо там?

Я це до того, що хотілося б, аби нарешті тота наша національна ідея спрацювала. Але чи спрацює вона за прем'єрства Юльки?

Жак Ширак залишив засідання Європарламенту на знак протесту, що його співвітчизник виголошував доповідь англійською. Чи діждемося й ми колись такого кроку у Верховній Раді від Президента або прем'єра?

Дрібничка, а приємно

Відчуваю глибоке задоволення, що не вдалося Литвинові об'єднати Україну, а брикет Вітренко - Марченко не зміг переконати нарід, що організує газ за 45 доларів у разі своєї перемоги. І не такими страшними виявилися зойки про НАТО й МВФ.

Боксер Кличко симпатичний чоловік, але ера спортсменів-співаків-артистів, здається, безповоротно закотилася. Кличко отримав такого нокдавна, від якого вже не підніметься. Ще один проект Пінчука, "Віче", так само луснув, як і "Озиме покоління". Дурна була затія, дурна агітація, а на теледебатах Богословська та Вітренко виглядали просто близнюками. Обоє намагалися задурити голови виборцям тим, що вони начебто в поті чола пишуть якусь товстенну програму, завдяки якій Україна стане процвітати і розливати пахощі. Але не задемонстрували навіть зошити.

Чому ж так нікого і не посадили? Як сталося, що стільки часу залишався на посаді Піскун? Хто отруїв і чи взагалі отруїв Президента? Де голова Гонгадзе? Чи був транзитний сервер? Чому не сів Ківалов-підрахуй? Де організатори вбивства Чорновола? Чому допустили до виборів Януковича, незважаючи на сфальсифіковану "зняту судимість"? Чому усі кримінальні справи проти високих чиновників розвалилися?

Регіонали просто пошили в дурні

Президента, коли, погодившись підтримати Єханурова, запхали йому свого генерального прокурора, причетного до махінацій довкола вбивства Александрова. Чому ж він досі терпить цього нового троянського коня?

Я нічого не розумію. Таке враження, що Ющенко абсолютно бездарний організатор і політик, який володіє унікальною здатністю будь-яку свою перемогу перетворити на поразку. І коли я бачу дані голосування, то думаю, що почуття люті й образи панували не тільки у моїй душі, але і в душах сотень тисяч українців, які саме в особі Президента бачили головного зрадника Майдану.

А те, що Схід і Південь підтримали регіонів, - це не тому, що їм усім такі милі олігархи і всім їм аж так сильно болять російська мова, а НАТО сниться в жажіттях. Вони завше були готові голосувати за владу і справно за неї голосували у всі роки. Проте тільки тоді, коли йшлося про владу сильну. Але голосувати за владу імпотентів вони просто не мали бажання.

Хто вирішив, що очолити список НУ повинен невизначний і нехаризматичний Єхануров? Може, це Янукович Ющенкові підказав? Тимошенко побувала у Львові кілька разів, а Єхануров один раз приїхав, відвідав чомусь тільки Львівську політехніку і не залишив по собі жодного позитивного спогаду.

Навіть "5 канал", який є в руках НУ, не відіграв тієї ролі, яку міг. Згадаймо тупі й безпросвітні теледебати. Вони були нецікаві і прісні хоча б тому, що учасники мусили відповідати або на примітивні запитання телеведучих, або на такі ж багатослівні й дурнуваті репліки глядачів. Єгор Соболев, пережовуючи кашу в писку, намагався приручити якусь українську мову, а Лідія

ЛЬВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

(продовження)

Смішно й непереконливо виглядав Блок Костенка - Плюща в своїх рекламних роликах. Не було там іскри Божої, не було пориву, а було плямкання на рівні 1991 року. Ще на одних політичних невдах стало менше.

Ну, а всенародна радість від грандіозного провалу блоку "Не ТАК!" таки зашкалює.

Есдеки отримали такий смішний відсоток, що на цьому проєкт Кремля можна вважати вичерпаним. Шкода, що экс-президент Кравчук дався вляпатися по самі вуха у цю авантюру, через що майбутні покоління будуть вбачати у ньому тільки старого паяца.

Зів'яли безповоротно зелені, які насправді завше були в душі червоनावими, і не допомогло Кононову публічне обрізання хвостика. Маю на увазі на потилиці.

Пролетіли борці з корупцією Зінченко, Кармазин, націоналіст Тягнибок, грошовита кобіта Супрун і безліч нашвидкуруч склепаних об'єднань.

А Блокові Бориса Олійника - Михайла Сироти якось не вдалося заманити виборців оригінальною авантюрою. Вони закликали проголосувати за них і отримати приз. При цьому треба було, проголосувавши, сфотографувати бюлетень і потім переслати фотку на електронну адресу. А протягом тижня мав би відбутися розіграш призів. Тут і туристичні поїздки до Туреччини та Єгипту, і 400 ноутбуків, і 4 000 мобілок, і 40 000 інтернет-карток і 40 000 стартових пакетів для мобілок. Але ж наряд у нас не такий дурний. І поволі, але неухильно набирається політичної мудрості.

А ще якби набралися політичної мудрості наші проводирі, то взагалі було б чудово. Бо зараз починається метушня довкола коаліції, а я вже чую одним місцем, що буде створено не помаранчеву коаліцію, а спільну з регіонами. Ну, бо Ющенко ж Президент всієї України, не?

Юзю Обсерватор

Федеральні вибори в Канаді та українські перспективи

Марта Онуфрів, Торонто

У минуле відійшли нещодавні федеральні вибори. Історія внесла свої корективи в життя Канади, поставивши велику "крапку" над 12-річним перебуванням лібералів біля державного керма. Корупційні скандали з перетіканням мільйонів доларів із всеканадської скарбниці до франкомовної провінції Квебек, а відтак їхнє часткове повернення до партійного гаманця, зіграли злий жарт над лібералами: вони потерпіли поразку. Водночас не можна стверджувати, що візія канадського багатоетнічного суспільства переставитися на нові життєві рейки себе вичерпала, позаяк вибори показали чималу підтримку лібералів, передовсім у провінції Онтаріо. Вочевидь, зміна червоного політичного кольору на блакитний матиме

певні позитиви: суспільство рятуватиметься від корупції радикальним відсіканням найважливіших політичних гравців.

Прихід до влади молодого політика Стівена Гарпера, а також резигнація з партійного проводу Пола Мартіна засвідчили, що на політичному Олімпі відбувається зміна поколінь.

Що доброго принесе країні найближча її переорієнтація з ліберальних цінностей на консервативні, важко спрогнозувати. Однак немає жодного сумніву в тому, що новому урядові, сформованому з урядовців без достатнього досвіду, вдасться скоро опанувати тонкощі державного правління. Та, як відомо, на цьому проблеми уряду консерваторів не вичерпаються, позаяк правляча партія не матиме більшості в федеральному парламенті (замість необхідних 155 голосів - лише 124). Виглядає, що консерваторам прийдеться шукати потенційної підтримки в блоці Квебеку. Чи вдасться цим двом силам протиставитися потужному заплілю з лібералів і нових прогресивних демократів, покаже час. Наразі від нової влади не варто чекати великих змін. Утім, слід пригадати, що запорукою розвою будь-якої держави є наявність сильної, піддержавницькому налаштованої опозиції. Якраз цього, слава Богу, сьогоднішній Канаді не бракує.

Нині громадяни країни кленового листка надіються на приборкання бюрократичного свавілля, допомогу багатодітним родинам, кращу опіку над дітьми й старшими, ще більше - зменшення податків. Частина нелегальних новоіммігрантів, зокрема виходців з України, очікуватиме (уже вкотре!) амністії, а потенційні іммігранти - спрощення імміграційного процесу, який останньо зупинився на дикій позначці "п'ять і більше років".

Що ж до українських перспектив у контексті всеканадської політики, то вони викликають занепокоєння: оттавський депутатський корпус не поповнився молодими політиками українського походження (а таких не бракує). Можна сумніватися в тому, що, перебуваючи в статусі опозиціонера, будь-що корисного вдасться для українців зробити послідові до федерального парламенту Борисові Вжесневському. Отже вибори позаду, але не остаточно. Інтригою осіннього політичного сезону стане обрання нового провідника лібералів. Серед претендентів на цей високий пост - Майкл Ігнат'єв, скандальна репутація якого не так давно досягла свого апогею.

А тому не можна твердити, що все беззмарно на канадському політичному обрії. Торонтонських українців ще й досі болять їхня нещодавня поразка в окрузі Етобіко-Лейкшор, що стала ганебним викликом канадській демократії. Принагідно хочеться зазначити, що у великих справах канадським українцям надто часто бракує солідарності. Невідомо, як ще довго наступатимуть вони на одні й ті ж самі граблі. Чи, може, життя таки навчить їх засад, яких дотримуються всі державницькі нації: підтримуємо свого кандидата, незалежно від його політичної приналежності; не поборюємо один одного на виборчих округах; разом протиставляємося нашим кривдникам.

Слід детальніше зупинитися на поразці торонтонських українців в окрузі Етобіко-Лейкшор, до якої, зокрема, спричинилася zorganizована паном Ігнат'євим висадка чужородного десанту. Метою цього безпрецедентного десанту було: заблокувати разом з купкою місцевих політичних маргіналів вхід до приміщення осередку ліберальної партії, щоб не допустити до реєстрації інших однопартійців-кандидатів, конкретніше - українців. Саме цей, мало не в душі путінського спецназу, десант, висунення пана Ігнат'єва єдиним кандидатом в окрузі з попередньою нейтралізацією своїх конкурентів, засвідчили крихкість канадської демократії.

(прод. на наступній ст.)

(продовження із попередньої ст.)

Рівно ж - демонстративне нехтування не тільки М. Ігнат'євим, але й верхівкою ліберальної партії демократичних цінностей. Хто і що потужного стоїть за генебною обгородкою пана Ігнат'єва можна тільки здогадуватися. Варто наголосити на тому, що скандальне висунення згаданого пана кандидатом у посли до федерального парламенту, вибір способу для досягнення своєї мети, невластивого для Канади, вказують на наступне: цей пихатий нащадок графської роду з першого дня свого життя розминувся з таким поняттям як "демократія", зокрема правами людини.

Уже нині можна прогнозувати сумні для Канади часи, які можуть настати з появою М.Ігнат'єва в політичному зеніті, зокрема крен Канади в бік Москви. Серед нових орієнтирів, пропагованих цим політиком, варто б згадати залучення Канади до спільного обговорення зі США північно-американського протиракетного щита (в контексті міжнародної безпеки), посилення федералізації Канади, легалізація маріхуани тощо.

Водночас виявилось, що канадське суспільство не має достатнього імунітету, щоб протистояти проявам імпортованого з Росії великодержавного шовінізму. Помимо гучних скандалів навколо самого М.Ігнат'єва, які висвітлювали майже всі канадські ЗМІ, виборці округу Етобіко-Лейкшор таки проголосували за цього кандидата.

Нижче наведені цитати із книги "Кров і приналежність" авторства Майкла Ігнат'єва засвідчують, скільки ненависті й зневаги до канадських українців (та не тільки до них) принесє зі собою на оттавський пагорб цей федеральний посол, в дальшій перспективі - один з можливих міністрів, а навіть прем'єр-міністр Канади. Ось деякі з цих унікальних "одкровень":

"Українська незалежність асоціюється в мене з селянськими вишиванками, гугнявими звуками народних інструментів, фальшивими козаками в шароварах і чоботах, злісними антисемітами".

"Відколи Україна стала незалежною ці святі (Києво-Печерської Лаври) опинилися на чужій землі. Щогірше - Українська православна церква пробує загарбати собі цю святину, відбираючи її від російського патріархату".

"Причиною того, що мені складно сприймати по-поважному Україну, лежить значно глибше, ніж моя проста звичка запідозрювати в усьому націоналізм. У глибині моєї душі я, як сказали б українці, є великоросом і маю ще залишки старої російської зневаги до цих "малоросів". "Українці зараз мають державу. Але чи насправді вони є нацією?" Саме на цьому варто б закінчити статтю. Але не можу, заважає певна думка, яка, немов настирлива осіння муха, не дає спокою. Не так давно Володів Путін "завербував" до контрольованого ним газового супергіганта колишнього найвищого посадовця Німеччини Шредера, водночас намагався залучити до управління тим же Газпромом колишнього міністра США Далласа.

Ніби між переліченими ратно-кагебістськими подвигами новітнього самодержавця Росії й промосковсько-імперськими висловлюваннями Майкла Ігнат'єва, скандально висадкою десанту у виборчому округу Етобіко-Лейкшор, з не менш скандальним висуненням його кандидатом у густо населеному українцями округу, стрімким просуванням по партійних щаблях,

немає нічого спільного. Ніби мої домисли з області фантастики. Ніби пан Ігнат'єв настільки оскандалився, що очолити лібералів йому ніяк не вдасться. Але чому провід партії, зокрема колишній прем'єр-міністр Пол Мартін, заквив очі на безпрецедентне порушення Ігнат'євим статуту партії? Чи не підуть певні одіозні фігури партії ділі: обрати за будь-яку ціну М.Ігнат'єва провідником лібералів? Чи задля цього не відбуватимуться вибори за задалегідь розробленими брудними схемами, з підкупам, торгами, щогірше - із використанням московських технологій? І не тільки їх. Ось що вперто муляє мою душу.

Утім, у викладі моїх дещо фантастичних думок незаперечне єдине: безмежна радість Володів Пугіна від погіршення дружніх і партнерських відносин між Канадою й Україною.

А поки що ми, суцї у світі українці, маємо ще час, щоб тричі перехреститися й промовити: "Не доведи, Господи!"

Довідка: Майкл Ігнат'єв народився у 1947 р. в Торонто. Він - син колишнього канадського дипломата Джорджа Ігнат'єва й Аліси Грант, внук графа Павла Ігнат'єва, міністра освіти при останньому цареві Ніколаю II. Його прадід Ніколай Ігнат'єв, як міністр внутрішніх справ Росії, вводив дискримінаційну межу освітості для жидів. По материнській лінії - прадід Джордж Монро Грант був діяльним директором Королівського університету, двоюрідний брат Джордж Грант - знаним філософом в політичній царині.

М.Ігнат'єв учився в елітарному навчальному закладі Аппер Канада коледж, додатково освоював політичні предмети у Трінїті коледжі при Торонтоському університеті. Працював журналістом в газеті "Глоб енд Мейл", здобув докторську ступінь у ділянці філософії, викладав в університеті Британської Колумбії, Королівському коледжі в Кембріджі. Фахівець у справах Близького Сходу, автор книг, безлічі статей. Багато років був професором при Гарвардському університеті. Минулого року, після майже 30-річної відсутності, повернувся в Канаду, щоб кандидувати й здобути сумнівну перемогу в округу Етобіко-Лейкшор. Звідси, можливо, йому відкриться дорога до великої політики.

Михайло Свистович: Виступ на зустрічі з доповідачами ПАРЕ Северінсен та Вольвєнд

Найбільша зміна в Україні за рік після Помаранчевої революції - це зміна ілюзій на розчарування. Переважна більшість обіцянок, які політичні лідери давали народу на Майдані, залишилась невиконаними. Зрозуміло, що за рік виконати все заплановане неможливо. Але, на жаль, чим далі від революції - тим, навпаки, далі від виконання обіцянок. І навіть відбуваються негативні зміни у порівнянні з тим, що було у перші місяці після революції. Не можу сказати, що країна відкотиться до кучмізму, скоріш за все так, як було при Кучмі вже не буде, це більше схоже на повернення до часів президентства Кравчука-1994.

Наприклад, якщо у перші місяці після революції, корупція сильно зменшилась, то надалі вона знову повернулася, подекуди навіть у більших масштабах, як була. І з кожним днем ситуація погіршується. Спочатку корупція почала відроджуватись в поодиноких випадках, коли чиновники брали хабарі лише в окремих осіб, якщо точно були впевнені, що їх не викриють. При цьому вони вимагали значно більших сум нібито за ризик. Це на їх жаргоні звалось "податок на чесність". Коли ж чиновники побачили, що перші спроби покарати правопорушників законним шляхом зазнали провалу через некомпетентність та/або корумпованість міліції, прокуратури, органів судової влади, і таких невдалих випадків покарання ставало дедалі більше, корупція почала відроджуватись. При цьому підвищені

ПІДТРИМУЙТЕ "ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК"

суми хабарів не зменшувались. І хоча поки що корупція не досягла рівня, який був при Кучмі, вона постійно зростає.

Є дві найбільші причини невиконання даних на Майдані обіцянок. Першою причиною є некомпетентність нової влади та її неспроможність втілити

в життя свої прагнення. Другою причиною є небажання втілювати деякі з цих обіцянок. Так, наприклад, Віктор Ющенко обіцяв ліквідувати податкову поліцію, але в цьому напрямку не зроблено навіть найпростішого кроку. Всупереч обіцянкам Президента, влітку 2005 року знову проводився набір студентів на факультет податкової поліції в розташованій в Ірпені Національній академії державної податкової служби України. І це вже рішення нової влади, а саме Державної податкової адміністрації України та Міністерства освіти і науки. Колишній перший помічник президента Олександр Третяков прямо нам в очі заявив, що всі обіцянки на Майдані щодо відновлення справедливості та законності – це передвиборчий піар.

Нова команда, яка прийшла до влади, хоча й переважала на початку і досі ще переважає стару команду за таким критерієм як чесність, значно поступає в компетентності команді старій. Нова влада так і не знайшла в собі волі проводити кадрові зміни за конкурсом. Натомість заміна понад 20 тисяч чиновників відбувалася за принципом особистої відданості, спільних інтересів (в т.ч. й бізнесових), nepотизму. Зазнавши невдач у кадровій політиці, нова влада замість того, щоб набирати чиновників за конкурсом та залучати чесних фахівців з третього сектору, найманого бізнесового менеджменту, в т.ч. працюючих на Заході, пішла на іншу крайність – до влади спочатку почали повертати чиновників, які були звільнені ще за Кучми всередині 90-х років (ці звільнення відбулися зовсім не з політичних причин, а через перемогу одних злочинних кланів над іншими), а потім і безпосередньо кучмівських чиновників. В обмін за це їм не лише пробачали скоєні раніше правопорушення та залишали вкрадені ними гроші і власність, але й дозволяли надалі порушувати Закон. Кінець кінцем вони почали використовувати свої знання, щоби знову займатися тим, чим займалися і при Кучмі. Наприклад, у міліції на вищі посади нова влада призначає людей, яких, будучи опозицією, різко критикувала за кричущі порушення елементарних прав людини.

На жаль, нова влада навіть у перших своїх кроках не завжди дотримувалася норм Конституції та українського законодавства. Так, деякі нові міністри та інші вищі чиновники не склали свої

депутатські повноваження, як того вимагають Конституція і Закон. Продовжувалась практика незаконного засекречування нормативних актів, особливо Указів Президента України. В середині владної команди розпочалася боротьба за сфери

впливу. Вона супроводжувалась взаємними звинуваченнями, серед яких було і багато правдивих на адреси усіх без винятку учасників цієї боротьби. Політику знову стали використовувати для забезпечення власних бізнесових інтересів. В країні почали народжуватись помаранчеві клани, які після гучних скандалів не зникли, а почали перегруповуватись із залученням багатьох учасників синьо-білих кланів або домовленостями з ними про співробітництво та/або розподіл сфер впливу.

Одвічною проблемою України є не стільки законодавство, скільки його невиконання. Це відбувається тому, що прописана в законах відповідальність не передбачає реального механізму покарання та об'єктивної оцінки діяльності чиновника або судді. Навіть, якщо вдається оскаржити в суді неправомірність дій чиновника, покарати його практично неможливо.

В часи нової влади також постала проблема вибіркового використання діючого законодавства на свою користь. Корумповані особи, маючи владу, гроші та можливість наймати хороших адвокатів, на всі 100% користуються прописаними в законах правами і свободами,

чиновники місцевого самоврядування перетворили підлегли території на місцеві кримінальні князівства. Натомість права звичайних громадян порушуються чиновниками повсюдно. І державна влада нічого не може з цим вдіяти. Всі позитивні ініціативи саботуються на місцях. Професіонали, які залишилися від старої влади (в т.ч. в органах місцевого самоврядування), використовують свої знання для корупційних дій, судова система користується незалежністю для прийняття відверто незаконних рішень, прокуратура захищає корупціонерів від міліції, а чесні чиновники і правоохоронці або не мають достатніх знань, або не користуються достатньою підтримкою згори. Тому часто їх карають за спроби навести лад, вишуковуючи в їх діях за допомогою високооплачуваних досвідчених юристів найдрібніші помилки. Проведення виборів на пропорційній основі призвело до того, що до помаранчевих партій масово почали вливатися корумповані бізнесмени та чиновники старої влади. Це робиться на всіх рівнях зі згоди і за сприянням вищого керівництва цих партій. Особливо це помітно на місцях, де партійні осередки майже повсюди виявились захоплені такими людьми, які купляють собі партійні посади

Воскові Тимошенко і Ющенко. Лисий посередині - Олег Рибачук голова секретаріату президента - справжній

Помаранчеві революціонери розмістили поряд у київському музеї воскових фігур, тим самим доповнивши колекцію єдиного подібного закладу в Україні. Над фігурками більше 10 місяців працювала група майстрів, серед яких були і стоматологи, і гримери, і, звісно, скульпторів. Самі політики перед майстрами не позували. Вони працювали по фотографіях, а необхідні розміри їм повідомляли у секретаріатах.

Український музей воскових фігур - приватна структура, яка відкрилася у 2000 році. За словами директора музею, Тимошенко надіслала для "своєї" воскової фігури одяг із власного гардероба – світло-бежеве пальто, помаранчевий светр і темного кольору модельні туфлі.

Якщо це правда, то екс-прем'єр пожертвувала свій верхній одяг виробництва "МахМага" орієнтовною вартістю в кілька тисяч доларів. А щоб переконатись у цьому, слід уважно роздивитись пальто, у яких Тимошенко красуватиметься у майбутньому. Копію Ющенка "довелося одягати самостійно, купуючи одяг у магазинах", кажуть організатори. Для президента придбали чорні костюм і пальто.

І на даний момент він володіє близько 60 восковими фігурами. Серед "жителів" музею є і колишній президент Кучма, і ряд вождів пролетаріату (Ленін, Хрущов, Сталін, Брежнев). А от Леонід Кравчук у музеї "зістарився" і його наразі віддали в ремонт.

Вартість "воскових копій" Ющенка і Тимошенко – приблизно \$8-10 тисяч. Але будь-хто, хто має зайві \$3 000 (і більше), може замовити у музеї і свою фігурку. Для цього потрібно принести майстрам свої фото і, звичайно, гроші. До речі, ціна на фігурку зростає прямо пропорційно з кількістю оголених частин тіла на "копії". Ціна залежить ще і від пози, зачіска, набору аксесуарів на фігурці. Чекати на свого воскового двійника прийдеється від двох до шести місяців.

і місця у списках. На місцях ці процеси набрали таких масштабів, що навіть вийшли з-під контролю вищого керівництва цих партій. Припливу корупціонерів та відверто кримінальних елементів сприяє і запровадження недоторканності депутатів місцевих рад. Якщо у 2002 році за прохідне місце у списку до Верховної Ради платили 1 млн. доларів США, то сьогодні ціна збільшилася до 5-7 млн. доларів. І навіть до Київської обласної ради, в якій депутати навіть не отримують зарплати, ціна прохідного місця сягає 500 тис. доларів. Коли ми спілкувалися з пані Северінсен у 2002 році під час її приїзду з моніторинговою місією щодо передвиборчої ситуації у 95-й виборчий округ до передмістя Києва міста Ірпінь, де я проживаю, боротьба за мандат до місцевих рад низового рівня точилася з витратою мінімальних коштів. Сьогодні ж місце у районній та міській владі у провінції може коштувати і 25, і 50 тисяч доларів, а мінімальні ціни – 5-10 тисяч. На жаль, помаранчеві партії торгують місцями не менше, ніж партії синьо-білі. Таким чином у всіх без винятку партійних списках виявилось забагато бізнесменів, в т.ч. з кримінальним відтінком, які або працювали на стару владу, або, в кращому випадку, не мали жодного стосунку до перемоги Ющенка на виборах. Звичайно, ці люди платять такі кошти не для того, щоб безкорисливо працювати на благо народу.

Нав'язані старим режимом зміни у Конституції збільшили вплив Верховної Ради та органів місцевого самоврядування. І депутати використовуватимуть цей вплив для того, щоб зберегти існуючу ситуацію. Прикладом цього є брутальне порушення Конституції з боку Верховної Ради, коли цей орган не лише не призначає свою частину суддів Конституційного Суду, але й відмовляється привести до присяги суддів, призначених Президентом та обраних З'їздом суддів. Через цей відвертий саботаж Конституційний Суд не може виконувати своїх обов'язків, що паралізує всю правову систему в Україні.

Більшість резонансних кримінальних справ (отруєння Віктора Ющенка, порушення на виборах-2004) не розслідувано, винуватці не покарані. Особливо слід сказати про справу Гонгадзе, розслідування якої просувається мляво, а на лаві підсудних опинилися тільки безпосередні виконавці, а не замовники. До того ж сам процес зробили закритим від журналістів і громадськості. Позитивні зміни відбуваються хіба що в тих сферах, де владі не потрібно нічого робити. Наприклад рівень особистої свободи зріс через те, що влада не застосовує репресій, вибори пройдуть відносно чесно, оскільки влада не використовуватиме адмінресурс, свобода слова забезпечується тим, що влада не тисне на засоби масової інформації. Переважна ж більшість позитивних змін перебуває на рівні спроб, намірів, декларацій та сподівань і не дістає практичного втілення (наприклад, судова реформа, зміцнення контактів з Європою та США, декларація європейського вектору розвитку, коли Україна проголошує своє прагнення до Європи, але європейські стандарти не впроваджуються у повсякденне життя).

Збільшення доходів населення відбулось не стільки через зростання ВВП, скільки через виведення з тіні частини грошових потоків, що також є позитивом. Однак покращення життя пенсіонерів та працівників бюджетної сфери було майже знівельоване зростанням цін. Кількість регуляторних актів зменшилася не настільки, щоб значно покращити бізнес-клімат, запровадження "єдиного вікна" для реєстраційних процедур подекуди лише ускладнило життя бізнесменам. Безробіття зменшилося на 1 млн. в основному за рахунок того, що воно або перейшло у приховану форму, або, навпаки, вдалося легалізувати тіньові робочі місця.

Реально ж зроблених справ є не так вже й багато: збільшення обсягів іноземних інвестицій (при цьому абсолютна цифра залишається надзвичайно низькою), зменшення прямого зовнішнього боргу, збільшення золотовалютних резервів держави, суттєве збільшення розміру грошової допомоги під час народження дитини та допомоги самотнім матерям, виведено українські війська з Іраку, скорочено термін служби в армії до 1 року.

Богдан Чупринка, Мурманськ
Для "Оттавського Вісника"

Останнім часом, після осінніх подій 2004 року в Україні, в Росії зріс інтерес до повстанського руху 40-50-х років ХХ сторіччя. З екранів телевізорів російські громадяни спостерігали художні фільми і документальні передачі, що знайомлять людей з «бандерівцями». Правда, основне завдання авторів цих проектів полягало в дискредитації національно-визвольного опору

українського народу.

Тому у мешканця міста Мурманська, українця за національністю, школяра і члена Союзу української молоді Мурмана Малухи Данила виникло бажання зайнятися дослідницькою роботою по вивченню українського партизанського руху. Основною метою для нього стало розвінчання міфів, закладених радянською пропагандою і надання дійсної історії про борців за українську незалежність.

На основі аналізу величезної кількості наукової літератури (як української, так і російської) і джерел, Данило вивів основні положення, що руйнують помилкову концепцію про УПА як бандитів і колабораціоністів.

Перший його виступ з темою «Формування і становлення Української повстанської армії: проблема колабораціонізму» відбулося 30 листопада 2005 року на осінній конференції в Мурманському політехнічному лиці (прирівняної до міської). Оскільки вчителі оцінювали не політичні переконання, а якість і актуальність роботи, Данило зустрів доброзичливе відношення і увагу до його доповіді. Ставили питання виключно по роботі, з метою глибше познайомитися з діяльністю і історією УПА. По завершенню конференції подякували за участь і нагородили першим місцем, яке відкрило шлях на обласну і всеросійську конференції.

Наступним етапом в його науковій діяльності стала участь в Мурманській обласній конференції «Майбутнє Півночі». Під час підготовки до виступу доповідач оформив інформаційний стенд з портретом генерала-хорунжого УПА Романа Шухевича, наданого главою Національно-культурної автономії українців області, Мурманська Н. Р. Литвиненко-Орлової, фотокартками інших діячів ОУН-УПА, українським державним прапором і декількома пропагандистськими плакатами Ніла Хасевича. На жаль, це не допомогло для досягнення перемоги, оскільки в перевіряючу комісію входили люди з комуністичними поглядами, для яких неприйнятно визнання українських повстанців героями України. Ставили питання загального характеру: «Якій країні належала територія України? Чи не можна було «бандерівцям» вирішити проблеми з більшовиками мирним шляхом? Навіщо вони (повстанці) боролися за незалежність, якщо східна Україна цього не хотіла?» При відповіді на поставлені питання, «судді» всіляко намагалися переконати Данила в безглузді і злочинності боротьби українського визвольного руху. Підсумок виявився плачевним – тему назвали неактуальною, а в роботі «немає нічого нового». Таким чином, наукову роботу Данила позбавили призового місця. Зате переможцем стала доповідь одного учасника, де він захоплювався перемогою у Великій вітчизняній війні і підкреслював її значущість для Росії. Мабуть ця тема менш досліджена в російській історіографії, чим «повстанська тематика». Варто узяти у увагу, що в пострадянській Росії існує тільки одна наукова праця, що стосується УПА – книга Олександра Гогуня «Проти Сталіна і Гітлера. Українські повстанці».

Враховавши уроки попередньої конференції, Данило Малуха і його науковий керівник Малуха Микола стали ґрунтовніше готуватися до всеросійської конференції в місті Обнінську «Юність. Наука. Культура», що проходила з 30 березня по 2 квітня 2006 року. Для цього ближче познайомилися з українськими істориками

повстанського руху. Краще вивчили документи, представлені в «Літописі УПА». Для оформлення стенду на конференції Данило, окрім українського повисів повстанський червоно-чорний прапор, надрукував нові екземпляри праць Ніла Хасевича, портрет Є. Коновальца і С. Бандери. Представили ряд книг, що стосуються історії ОУН-УПА: Олег Баган «Націоналізм і націоналістичний рух» Петро Мірчук „Степан Бандера. Символ революційної безкомпромісовості”, С. Бандера „З невичерпного джерела”, з серії „Герої УПА” „Сотенний Бурлака”, Олег Полянський „Армія нескорених”, Юрій Борещ „ОУН і УПА в боротьбі за Українську Державу”, Літопис УПА і багато інших. Так само виставили як експонати, даровані Молодіжним націоналістичним конгресом, повстанські гроші, значки, поштові марки і російськомовна газета «Терен», що знайомить людей з правдивою історією ОУН-УПА. Для поліпшення якості виступу Данило продемонстрував комісії, зроблений їм відео ролик, присвячений УПА. Мабуть росіяни ще не звикли слухати правду. Висновки, зроблені Данилом про те, що ОУН-УПА існувало для боротьби за незалежну Україну, повстанці воювали проти всіх, хто робив замах на незалежність їх Батьківщини, борців УПА не можна назвати зрадниками свого народу, УПА внесла великий внесок у розвиток рідної країни, викликали до нього ворожий настрій з боку журі і інших учасників.

Йому почали ставити питання, які не завжди були по темі доповіді: Як відносилися «уніати» до «бандерівців»? Значить чеченців, як і «бандерівців» теж можна назвати героями? Коли з'явилось слово «українець» і «націоналізм»? Якщо «бандерівці» були героями те, що радянські війська були ворогами? Навіщо ОУН співробітничали із загарбниками-німцями? Яке населення за національною ознакою було в Харкові? Після обговорення журі підсумувало: «Питання в роботі поставлене різко, доповідь несе приховану пропаганду і антиросійський характер». І «побажали» Данилові з такою темою виступати не в Росії, а «десь в Львові». Зрозуміло, що виступаючий не одержав призового місця, однак, навіть тези його доповіді не надрукували в науковій збірці, що виходить за підсумками конференції, куди, до речі, увійшли тези тих хлоп'ят, які не приїхали на конференцію. Данило спочатку припустив яку реакцію викличе його позиція, тому не засмутився таким плачевним результатом, оскільки бачив своєю основною метою донесення правди мешканцям Росії про національно-визвольну боротьбу українців.

Президент нагородив орденом сестру Степана Бандери

Указом Президента України В. Ющенка нагороджено орденом княгині Ольги III ступеня Бандеру Оксану Андріївну – члена Львівського обласного товариства політичних в'язнів і репресованих. Оксана Бандера 48 років провела у засланні лише тому, що вона сестрою Провідника ОУН. Лише в 1989 році змогла повернутись в Україну, спочатку в село Козаківку (Івано-Франківщина, поблизу межі з Львівщиною, стародавня назва села - Бряза), а потім переїхала в Стрий, де мешкає й дотепер. Разом з Оксаною Бандерою орденом княгині Ольги III ступеня нагороджено вдову члена Головного Проводу ОУН, редактора підпільного видання ОУН-УПА Петра Дужого - Марію Дужу, громадську діячку, члена Львівського обласного товариства політичних в'язнів і репресованих та братства ветеранів національно-визвольної війни Львівщини.

Витримки з Указу президента України № 17/2006 - за сайтом loda.gov.ua

Divided revolution

*Oksana Bashuk Hepburn, Ottawa
Friday, March 24th, 2006*

RUSSIA will be a key player in Sunday's election for the Rada, Ukraine's parliament. Its objective? Nothing less than control of Ukraine's government.

This was Russia's goal some 14 months ago, when the people took to the streets of Kyiv demanding Viktor Yushchenko for president rather than Russia's choice, Viktor Yanukovich. The people won by staging the Orange Revolution. This time the choice is more complicated. Although the pro-Russian Yanukovich defrauded

Ukrainians twice in the presidential elections of 2004, his Party of Regions stands to be one of the biggest winners in the parliamentary election. It has the support of about 30 per cent of voters, according to the polls. The other two main parties -- President Victor Yushchenko's Our Ukraine, and Yulia Tymoshenko's Bloc -- are tied at around 20 per cent each. About 45 parties are competing for 450 seats in the parliament.

Tymoshenko was Yushchenko's prime minister until he fired her last year. Their breakup split the Orange supporters, forcing them to pick sides. Tymoshenko led the protests that brought Yushchenko to power. Yushchenko had promised to deliver what the people of the Orange Revolution had demanded: An end to corruption, reprivatization of state assets amassed through questionable means by fabulously rich oligarchs, and after nearly a century of brutal Russian control, a decisive tilt to the West. Why, then, is the party that wants to undermine all this, in the lead?

Unfortunately, the ideals of the revolution did not translate into political success. The move towards the West fumbled during the summer parliamentary session, preventing Ukraine's entrance into the World Trade Organization. There were several postponements of promises to clean up corruption. Re-possession of acquired state property by oligarchs was halted after Tymoshenko, as prime minister, reprivatized Ukraine's largest steel mill from wealthy businessman Renat Akhmetov, who is now running for parliament. Tymoshenko delivered \$4 billion into Ukraine's meager coffers from the resale at more realistic prices.

The oligarchs demanded her head. There were whispers that representatives of Simeon Mohilevic, a notorious Russian oligarch with an Israeli passport and on the FBI's most wanted list, was talking with authorities.

Yushchenko fired Tymoshenko and eventually the entire cabinet. Then Russia struck openly for control. In January, when temperatures dipped to -30, Russia cut-off gas supplies. Had Ukraine succeeded in becoming a member of the WTO, Russia might not have dared. Or, it might have backed off had Ukraine threatened legal action for breaking a five-year energy delivery contract. Russia played to the world's media accusing Ukraine of siphoning-off Europe's gas from pipelines crossing its territory. As the furor subsided, a new hush-hush energy deal between Ukraine and Russia emerged. It was incredibly favourable to Russia and the go-between company Rusukrenergo. The owners were undisclosed, but they are believed to be among the richest people in Ukraine and Russia. Despite an uproar, little clarity was provided by Ukraine's government.

Yanukovich is running a diverse and odd group of candidates. There's the discredited former head of the Central Elections Commission, who falsified the presidential elections two years ago, thus precipitating the Orange Revolution. Renat Akhmetov, Ukraine's richest oligarch -- Forbes names him among the 100 richest people in the world -- is on the party slate. Supreme court justices are running, too, even though it's un-constitutional.

Orest Rebman, a Kyiv journalist, says with the pro-democracy forces divided, Russia sees a clear opportunity to exert influence and control in Ukraine.

"You can bet that Russia is in there with both feet," Rebman says. "It will do everything to control Ukraine. It will use power, influence, money, gas and whatever other means

to manipulate Ukraine away from the West." "With Ukraine, Russia is an empire, without it, a vast under-developed state with vast energy resources."

Yet, despite all this and Ukraine's complex parliamentary elections, politically it is further ahead and more independent from Russia than it ever was. The Orange Revolution was a tremendous political maturation process. The people are no longer passive. They will be making difficult choices, but the results of Sunday's vote will probably reflect Ukraine's political reality - a pro-West tilt, with a pro-Russia tug.

In this scenario, it will be imperative for the West to support Ukraine's inroads into its institutions and cement the considerable interest in foreign investments. Canada can help by being a close friend to Ukraine and encouraging others, like the United States and Britain, to be likewise.

Їхала до Путіна, потрапила на допит

Юлію Тимошенко більше не розшукує Москва, і вона, можливо, заручилася підтримкою Кремля. Прокуратура відмовилася від претензій на адресу экс-прем'єра, після того як Тимошенко приїхала у прокуратуру на допит. В оточенні Тимошенко стверджують, що після візиту до слідчого "помаранчева

принцеса" могла зустрітися з Владіміром Путіним. Приїзд Юлії Тимошенко до російської столиці заздалегідь ніяк не анонсували, і про нього, можливо, взагалі б не довідалися, якби сенсаційну заяву не зробила Генпрокуратура Росії. У заяві повідомляли, що Головна військова прокуратура припинила міжнародний розшук і скасувала санкцію на арешт экс-прем'єра України. Під час свого таємничого візиту вона начебто домовилася співпрацювати зі слідством. У цьому зв'язку запобіжний захід - утримання під вартою - скасовано, - йдеться в офіційній заяві. Раптовий візит экс-голови українського уряду пов'язують зі зміною позиції російського президента. Тимошенко ніколи не сварилася з Москвою, але серед російської еліти була й залишається група людей, які співпрацюють з оточенням Леоніда Кучми і зіграли активну роль у президентській кампанії, що призвело до їхнього політичного банкрутства. Президент Путін, вочевидь, зрозумів їхню неефективність і вирішив переглянути політику щодо України. Як виявилось, щоб домовитися з російською стороною, Тимошенко просто треба було піти у відставку і посваритися з Віктором Ющенком.

Газета.Ru, Росія

Втрата мови – зникнення ідентичності

Йосиф Сірка, Торонто

Недавно один з канадських телеканалів показав репортаж про одне з індіанських племен на території провінції Британська Колумбія. Племя нішки нараховує всього трохи понад 6000 членів, але, з-поміж 50-ти індіанських племен, воно стоїть найкраще щодо врятування власної мови. Нішки мають свою школу, де плекають свою мову, пісні, звичаї. Репортаж подав кілька інтерв'ю з членами цього племені, які підкреслювали важливість збереження власної мови, бо, згідно з їхніми словами: „зникнення мови – буде зникненням нашої ідентичності, ми втрачимо частину нашої культури, нашого я”.

Коли я слухав цих мудрих представників малого індіанського канадського племені нішки, то пригадалася сучасна в розпалі агітація російськомовних та інших неукраїнців в Україні за другу державну мову. В народі є прислів'я: „Пусти свиню під стіл, то вона полізе на стіл!” Мов би не досить того, що Україна засипана російськомовними газетами, журналами та іншою літературою, радіомовленням та телебаченням, так ще з'являється білорусько-російська „ікона” Януковича, яка хоче

„врятувати” Україну від українців і їхньої мови. Дивує, що серед українських політиків-українців досі не знайшлося людини, яка б виступила з гордою заявою про право титульної нації на мову свого народу в своїй хаті! Виходить так, що всякий зайда в Україні має більше відваги виступати проти української мови, ніж корінний українець. Ярлик „буржуазного українського націоналізму” настільки сидить у підсвідомості багатьох, що вони бояться виступити на захист своїх законних прав, прав людини у власній хаті. Російський шовінізм, поширюваний в Україні не обов'язково росіянами, але отакими Януковичами та Рабіновичами, бо росіяни мають свою державу і мають досить справ у себе. Курс на другу державну спрямований на розбиття України, бо він хоче зробити з російськомовного населення російськомовну націю, а потім назву хтось придумає. В історії людства можемо зустріти не один випадок, коли націям відняли мову, а потім ліквідували і націю, бо цього вимагали завойовники.

Та історія знає й оптимістичні приклади, серед яких знайдемо сучасні держави Ізраїль, Ірландія та деякі африканські держави. Для України міг би найкращим прикладом послужити Ізраїль, який протягом 50-ти років вивів націю на світову арену і то одною державною мовою для всіх громадян. Такі політики як Янукович, не мали б найменшої можливості потрапити до Кнесету.

Українська нація має на що бути гордою, бо вона подарувала світові не тільки Березовського, Сковороду, Шевченка, Чайковського, Гоголя, Рєпіна, Корольова та десятки інших геніїв в галузі культури, науки і техніки, але своїми сучасними ракетами, літаками, спортсменами та митцями. На жаль і серед сучасних представників України, зокрема у спорті, переважають російськомовні, бо комплекс меншевартості сидить глибоко в їхній свідомості. Візьміть братів Кличків, чи А.Шевченка та інших, що заробляють гроші на чужині, вони вивчили чужу мову (дехто аж декілька), а от рідної не вивчили, бо, мовляв, українці і так розуміють. Отакий феномен властивий тільки українцям, вихованим у зневажливому ставленні до рідного як непотрібного, бо ти можеш вживати мову загарбника, який тебе позбавить спочатку мови, а потім душу з тебе прожене.

Україна, на відміну від індіанських племен в Канаді велика нація з великою історією, з одною з найстарших європейських мов, з великими покладами, з найбільшою частиною чорнозему, з багатою культурою, то потрібно зберегти все це для свого народу, бо мова це Дар Божий, який дано не всякому. Саме це потрібно донести до тих поборників іншої мови, які вирости на українському хлібі і молоці, а от мова їм не смакує! Як своє відновити і поважати, то можна повчитися навіть у такого малого індіанського племені, як нішка, а може б до нього послати на „стажировку” пана Януковича і йому подібних?! А коли хтось аргументує, що треба надавати перевагу мові великого народу, то чи запровадити в школах вже тепер китайську?!

Карикатура з іранського веб-сайту
<http://www.irancartoon.com>

У Росії полегшують процедуру отримання громадянства для мешканців країн, що раніше входили до СРСР. Державна дума терміново затвердила відповідний законопроект, який вніс президент РФ Володимир Путін. Раніше без зайвих проблем могли отримати російське громадянство мешканці колишнього СРСР, які переселилися до Росії до 1 липня 2002 року. Їм треба було подати відповідні заяви до 1 січня 2006 року.

За новими нормами, термін подання заяв продовжено на два роки, а під спрощену процедуру громадянства потрапляють громадяни колишніх республік СРСР, що поселилися на теренах Росії після 1 липня 2002 року.

Схоже на те, що Москва починає відмовлятися від спроб "собрания земель" разом із російськомовним населенням, а робить ставку на гасло "Чемодан -- вокзал -- Росія".

Окрім того, Федеральна міграційна служба має намір здійснити наступного року амністію для нелегальних працівників із теренів СНД. За різними оцінками, зараз на території Росії працює від 7 до 14 мільйонів таких нелегалів.

Російська влада ухвалює такі рішення не з доброго життя. Як заявив нещодавно міністр охорони здоров'я та соціального розвитку Міхаїл Зурабов, кількість населення Росії "може зменшитися зі 142 мільйонів до 112 мільйонів осіб". А такий прогноз "надзвичайно хвилює уряд".

"Донедавна Росія користувалася працею осіб, що приїхали з близького зарубіжжя. Але економічна ситуація в цих країнах нормалізується і Росії стає надзвичайно складно конкурувати з тим, що надають ці країни своїм громадянам", -- сказав Зурабов.

Імовірно, що останній "газовий наступ" Росії здійснюється й проти такої економічної нормалізації, щоб виштовхувати громадян, особливо "рускоязычних", з країн СНД до Росії.

Бо в Росії незабаром не буде кому працювати та служити у війську. Зараз втрати здорових чоловіків в Росії дорівнюють втратам СРСР у період війни, вважає міністр регіонального розвитку Володимир Яковлев. За його відомостями, нині близько 60% росіян -- це діти, люди похилого віку та інваліди. А з 20 мільйонів чоловіків працездатного віку приблизно один мільйон перебуває в ув'язненні за різні злочини, близько чотирьох мільйонів -- на службі у війську та в системах МВС, МНС, ФСБ, стільки ж хронічних алкоголіків і мільйон наркоманів.

Тож не дивно, що зараз у Росії забирають до війська майже всіх юнаків призовного віку: і студентів, і тих, що мають двох дітей чи утримують своїх батьків. Водночас суворішою стає кара -- за ухиляння від військової служби можна потрапити на сім років до тюрми.

Іван ГОР

Директор спиртозаводу — до завідуючого складом:
— Щоб миші за ніч сто літрів спирту випили? Ніколи не повірю! Ну, десять літрів — це ще куди не йшло! Чим же вони закушували, негідники? Завскладом, чухаючи збентежено потилицю:
— Котами!..

Чи збулося те, про що ми мріяли, на що сподівалися, у що ми вірили під київським високим небом холодними осінніми ночами й вечорами? І чому в нас знову нічого не вийшло? Так, як, здавалося, уже нарешті мало б бути? І що ж ми за народ такий? — тепер гукають, слідом за тим, хто вперше голосно, на людях, промовив цю фразу, вже тисячі і тисячі учора обнадіяних, а нині розчарованих, розгублених, озлоблених і спантеличених. У хвилини, коли особливо важко, видається, що над нами висить якесь чорне закляття.

А ми за чиєсь злою волею потрапили в немилосердні жорна, де приречені борстися зі своїми жалями-скорботами, і з одвічними тужливими піснями про червону калиноньку. І про дівчиноньку, що гірко плаче за козаченьком. І про воріженьків, котрі все скачуть і скачуть нашими шляхами і степами на своїх кривоногих конях, люто розмахуючи шабелями, і кінця-краю їм не видно, і все витоптують засіяні лани, кривавлять наші душі, виймають серденько, заховане у грудях під вишиванкою...

Якими ж насправді є причини того, що події розгортаються зовсім не так, як ми їх, здається, уявляли? І — чи могло бути інакше? Щодо причин, то, мабуть, кожен із нелінихвіх і думаючих назве їх сам. У кожного — своє бачення, і своє прочитання часового зрізу, в якому приречені жити. Проте, очевидно, що ці причини лежать не лише у площині часу теперішнього. Їхні початки ховаються у сивих глибинах століть.

Якби це бодай хоч трохи цікавило теперішніх політиків і владоможців, то вони б могли довідатися у істориків, з числа тих, котрі не змінюють трактування минулого на угоду теперішньому. Довідатися про те, що українцям, нації, хребет якої розламано по Дніпрові задвого до Руїни, у відповідності з Божим промислом було виділено місце для проживання саме на перетині культур, на геополітичному розломі між католицько-протестантським Заходом, московсько-азійським Сходом і мусульманським Півднем.

Постійні претензії з боку агресивних сусідів, далеких і близьких, зумовили те, що ми надто довго були нацією без держави. Війна на фізичне знищення і поталу духу, котра велася проти українців впродовж довгих століть московської і більшовицької окупації, призвела до трагічних наслідків. У цій війні, за незначними винятками, переважно вцілила ті, хто добре освоїв науку пристосування, хто оволодів мистецтвом мімікрії.

Вони ж — ці пристосуванці — значною мірою і стали героями часів новітніх. Часів, коли в ціні не честь, чи гордість чи почуття власної гідності, а — зовсім інші, сумнівні достоїнства. Вміння хитро обдурити, вміння вкрати, не ввіймавшись при цьому, вміння збагатити, не доклавши до того рук — ось критерії успіху.

Таким є еталон героя суспільства, котре, ледве видряпавшись із криваво-сірого комуністичного концтабору, по самі вуха вгрузло в твань невірзального, зафарбованого у барви зради і підлоти, злодійського міжчасся. Ми всі, присутні на цій землі в що мить вічності, кожен по-своєму, на своєму горбу і в своїй душі, несемо тягар... (Провини? Відповідальності? Покути?)... Просто, мабуть, кому більше дано, з того більше й питається. Але зауважте: як прудко вчорашній крикун-опозиціонер, отримавши м'яке крісло у високім кабінеті, перетворюється у свого вчорашнього антипода. Як швидко він ступає на протоптану його попередниками стежку, як на дивовижу хутко очиці його починають масніти і блищати характерним блиском, а червце запливає жирком!

Останнім часом з'являється звичка оцінювати того чи іншого пересічного або відомо чоловіка не стільки за його ідеологічними поглядами чи політичними переконаннями, скільки виходячи з якихось інших критеріїв. За застарілими "категоріями", духовність, порядність, рівень культури, і чи ще про щось, окрім шкіри і черева, він дбає, що бачить він у каламуті днів теперішніх?

І ще — відчувається просто фізична відроза до політиків, фізіономії яких остогидливо миготять на телевізійному екрані. Поглядаючи їм в очі, слухаючи їхні облесливі, чи, навпаки, гнівні промови-виступи, їх видно наскрізь. А ще спадає на думку: ну що ж ти, голубе, все брешеш і брешеш, продаючи свої обіцянки-цяцянки? З іншого боку — таке в них ремесло. Брехати і обіцяти, і забувати про обіцяне. При цьому, здається, має шанси на успіх той, у кого це краще виходить. Бо — свій до свого по своє? Даремно розраховувати, що спаскуджене отакою гнилою смердючюю половиною зерно дасть гарні красиві паростки. Гріхи наші, як і гріхи батьків і дідів-прадідів, є надто великими, щоб одразу сподіватися на чисте небо, ясні зорі і широкій шлях... На все приходить час розплати. Як там сказано у Книзі: батьки їли кислий виноград, а в дітей на зубах оскомина...

Михайло Сидоржевський

На Вінніпежчині новий український митрополит

9 січня 2006 року у Ватикані Бенедикт XVI призначив Владика Лаврентія-Данила Гуцуляка Митрополитом Вінніпезьким, а також було прийняте зречення з уряду Високопреосвященного Архієпископа Михаїла Бзделя, який був до цього Митрополитом Вінніпезьким. Владика Данило Гуцуляк народився 25 січня 1951 року у Верноні (Британська Колумбія, Канада). 1969 року вступив до Чину Отців Василіян українського обряду в Оттаві. У 1974 році захистив

бакалаврат з філософських наук в Оттавському університеті. У вересні 1996 року призначений ігуменом монастиря Святих Апостолів Петра і Павла в Мондері імагістром новиків. Водночас обіймав посаду директора музею Отців Василіян. Від 1992 року викладає курси візантійської Літургії у Богословській колегії в Ньюмені (околиці Едмонтона).

ПАЛИМО ЦЕРКВИ - Загинула церква "Вія"

Ще на одну дерев'яну церкву зменшилася архітектурна скарбниця України. 20 лютого такої не стало через порушення правил монтажу й експлуатації електромережі в селі Горохлине-Ліс Богородчанського району на Франківщині. Простіше кажучи, дерев'яна церква Пресвятої Богородиці майже повністю згоріла, принаймні конструкції покриття, стіни споруди та всі речі, які були у храмі. Полум'я всередині церкви помітив один із місцевих мешканців, який увечері повертався повз храм додому. На місце події виїхало п'ять відділень МНС, але врятувати споруду не вдалося.

Церква у 60-х стала місцем зйомок легендарної стрічки "Вій".

Варто ще раз нагадати, що, за висновком фахівців Інституту народознавства НАН України, за 30-40 років в Україні ніде, крім музеїв, не можна буде побачити дерев'яних церков – усіх їх знищать якщо не вогонь, то сучасні бляшані, пластикові покриття, або вони зникнуть через інші причини.

Комп'ютер замість церкви

У краківському костелі Св. Флоріана можна освятити віртуальні послання закоханих

Англійська Церква першою започаткувала проект поширення віртуальних Богослужінь. Планують, що до 2020 року ними будуть охоплені всі англіканці. І кожна парафія матиме свою веб-сторінку, щоб віряни могли заходити до церкви через інтернет. З експериментальними літургіями можна ознайомитися на сайті www.cleonline.co.uk. Ініціативна група священників планує вже у 2006-2007 роках створити осередки віртуальної церкви в усіх великих регіонах Британії, а також в Австралії. З часом планують також і сповідь через інтернет. Електронною поштою відправлятимуться листи з переліками прогрішень, які священник має переглянути, пробачити гріхи та призначити спокуту...

Щоправда, виникає проблема таємниці сповіді. Хоча кожному віртуальному парафіянину даватимуть індивідуальний пароль доступу, однак ніхто не застрахований, що хакери чи зловмисники не спробують потрапити у цю мережу.

Залишається ще проблема причастя. Адже таїнство Євхаристії через інтернет здійснити неможливо, для цього треба особисто бути у храмі.

У сусідній Польщі в інтернеті можна ознайомитися з недільними проповідями деяких священників, замовити електронною поштою молитву за здоров'я чи упокій душі. А щоб повернути Дню святого Валентина його релігійний зміст, отець

Лелек Урода з парафіяльного костелу Св. Флоріана у Кракові взявся освячувати "валентинки". Закохані могли пересилати їх на електронну адресу храму Св. Флоріана, де зберігаються реліквії Святого Валентина, і їх зачитували під час Богослужіння на честь патрона закоханих. Таку акцію проводять уже третій рік.

Кардинал Гузар: перенесення до столиці сприятиме діалогові

Любомир Кардинал Гузар під час прес-конференції в Києві заявив, що перенесення осередку глави УГКЦ до столиці України сприятиме міжконфесійному діалогові — про це повідомили у прес-секретаріаті глави УГКЦ. Перенесення осередку глави УГКЦ до Києва і будівництво Патріаршого собору Воскресіння Христового має служити справі зближення Церков, адже це дає більше можливостей для зустрічей, дискусій, для опрацювання концепції майбутнього об'єднання. Як зазначив Блаженніший Любомир «нам бракує візії можливого об'єднання».

«Як ми його собі сьогодні уявляємо? Або всі греко-католики приєднуються до Православної церкви і стають православними, або всі православні приєднуються до Греко-Католицької церкви і стають греко-католиками? А це не єдиний варіант. Є інші можливості. Ми лише почали робити перші кроки, які могли б привести до такої розв'язки, де ніхто нічого, що в нього є доброго, не втратив би, а однак всі ми перебували б у повному сопричасті. Так, як цього хоче Ісус Христос», — зазначив глава УГКЦ.

Предстоятель УГКЦ також розповів про стан будівництва Патріаршого собору. Завершити будівництво собору планується через два роки.

„Гал-info”

ЩО СКАЖЕШ – ПРОФЕСОР!

Львівські Обсервації

Шкандаль! Вікторові Ющенку можуть заборонити відвідувати храми, що належать Українській православній церкві Московського патріархату. Бо так ся стало, що на Великдень Президент причастився у голови Київського патріархату. А його ж піддав був анафемі патріарх Московський. "Керівник, який приймає таїнства у розкольників, це не лише співучасник розколу, але й розколоучитель, - глаголить вікарій Київської Митрополії архієпископ Павло. - Для таких повернення в лоно церкви можливе лише через покаяння і спеціальні дозвільні молитви". Ну-ну, подивимося, як це буде виглядало на практиці. А от Янукович з родиною ходив святити паски у Донецьку. Ну, він святкує Великдень уже цілий місяць, то пора вже щось і посвятити. От він гордо і поніс свій хрін, куди треба. Кажуть, жи яєць у їхньому родинному кошику не помітили. Стійка у Януковича відроза до яєць, навіть фарбованих. Навівають

неприємні спогади. А знаєте, як у Донецьку вітаються на Великдень? "Христос воскрес!" - "В натуре воскресє!".

Юзьо Обсерватор

(Довідка "OB" - Лідер Партії регіонів Віктор Янукович переплутав дату закінчення Великого посту. Це сталося у неділю, 12 березня, у Чернівцях на відкритті пам'ятника першому митрополиту Буковини)

Біблія для матолків

Новий переклад Біблії, у якому вірним рекомендують частіше займатися сексом, схвалив архієпископ Кентерберійський, глава Англійської Церкви. Переклад зробив Джон Генсон - колишній священник. Не передаючи дослівно канонічні тексти, він переказав їх звичайною мовою. Наприклад, Святого Петра перекладач перетворив на Генсона в Рокі, Марію Магдалину - на Меггі, "одержимість дияволом" стала "душевною хворобою", а Царство Боже - "новим Божим світом". Хочеться поздоровити англійських братів-християн...

Ватикан торгує словом

Апостольська столиця зазнає безжальної критики. Приводом до цього стала заява Ватикану про те, що він збиратиме кошти за використання ЗМІ й іншими зацікавленими особами енциклік, листів чи будь-яких звернень Папи до народу. Понад те: комерційний підхід поширюється не лише на вчення Понтифіка Венедикта XVI, а й на його попередників, а саме: покійних Пап Івана Павла II, Івана Павла I, Павла VI, Івана XXIII та Пія XII.

Ватикан пояснює свої дії тим, що хоче захистити авторські права Святійших Отців, і запевняє, що плата за "слово Папи" буде цілком символічною – 3-5% вартості кожної публікації, і це аж ніяк не повинно суттєво вплинути на прибутки видавництва.

Шум довкола цієї ситуації виник після того, як одне із видавництв Мілана отримало від Апостольської столиці рахунок на суму 15 тисяч євро за використання в одній зі своїх книжок тридцяти віршів Папи Венедикта XVI, повідомляє Gazeta Wyborcza. За словами представників видавництва, ціну суттєво завищено, адже якщо порохувати, то Ватикан вимагає по 15% вартості кожної книжки, а це забагато. Про цей випадок дуже швидко довідалася місцева преса.

Італійські ЗМІ закидають Ватикану, що він хоче заробити на Слові Божому та повчаннях Папи. Відомий у католицькому світі публіцист Вікторіо Мессорі, близький приятель покійного Понтифіка Івана Павла II, з презирством заявив, що навколо Католицької Церкви починає витати запах грошей, а це є безперечним свідченням занепаду людських цінностей.

Господь і апостоли напевно користувались би Інтернетом

Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Кардинал Гузар вважає, що якщо б Господь і апостоли жили і працювали сьогодні, то, напевно, користувались б Інтернетом — про це він заявив під час веб-конференції інтернет-видання «Оглядач». «Церква повинна вживати усі досягнення технології, якими можна краще служити своїм вірним, — зазначив глава УГКЦ. — Зі Святого Письма знаємо, що Ісус Христос уживав заходів, щоб бути краще почутим великим числом слухачів. Може, це звучить декому мало побожним, але думаю, що можна твердити, щоб коли Господь і апостоли діяли сьогодні, вони, напевно, уживали би Інтернет». Сказав, як вс... в серце трапив.

"OB" РЕКОМЕНДУЄ WWW

<http://www.share.net.ua/>

Кіно, Музика, Відео, RSS Новини, Програми

<http://www.sriu.hr/ukrajinski/indexuk.htm>

Союз русинів і українців Республіки Хорватія

<http://etno.iatp.org.ua/>

Українська Етнографія, Книжки

З усієї України - до мощів св. Валентина!

У Самбірському храмі Різдва Пресвятої Богородиці, де зберігаються мощі святого Валентина, часто можна зустріти молодь, особливо незаміжніх дівчат, які просять у святого допомоги у виборі супутника в подружньому житті. Люди приїжджають сюди з усієї України. "Церква до святкування Дня закоханих підходить зі своєї позиції. Звертає увагу молодих людей на те, що це не амулет, це набагато глибше - вміння вчитися від інших, від того ж святого Валентина, який захищав права подружжя і намагався привести їх до життя згідно із Христом. Бо ж саме він хотів освятити ті взаємини між чоловіком і жінкою, щоб вони набули християнського характеру", - зазначив священник храму. Мощі святого Валентина було передано із Ватикану до Самбірського храму Різдва Пресвятої Богородиці ще 1779 року. У ватиканських архівах зберігся запис про те, що священномученик Валентин є покровителем Перемишльсько-Самбірської єпархії.

Грамоти з печатами, які передали у Самбір разом із мощами у скляній труні, було знищено в часи ліквідації церкви. Але в автентичності мощів вірні не сумніваються, не шукають якихось доказів, а просто вірують.

Катерина УСЕНКО

Байбака Тімку

Тімку вважають офіційним "синоптиком" України – провісником весни. Традицію вивідувати в байбака про погоду заснували селяни, щоб знати приблизний час виходу в поле.

Доцент Національного університету ім. Каразіна Віктор Токарський тримає на руках байбака Тімку в Харкові в середу, 1 лютого 2006 р.

Студенти в США не вміють аналізувати

Про це свідчать результати тестів на оцінку загального рівня освіченості, які провела організація "Американські інститути за дослідження". На запитання тестів відповіло близько двох тисяч студентів-випускників із 80 державних і приватних коледжів та університетів.

Необхідних знань не було у більш ніж 50% студентів, які закінчують четвертий курс навчання в університетах, і в понад 75% випускників, котрі навчалися за дворічною програмою. Це означає, що вони, наприклад, не можуть зрозуміти аргументацію автора в газетній статті або вирахувати, чи вистачить в автомобілі палива до наступної бензозаправної станції.

"Блакитний вогник" із запахом газу

Загалом історія з газом вийшла повчальною. Найпомороченіші тупаки зрозуміли ціну російських слів про "дружбу", "братні почуття" та "демократи-чний вибір". На зміну провінційному замилуванню колишнього метро полією до нас приходять тверезий погляд на сусіда. Картинка на любителя: зашугане суспільство китайського типу, брехливі ЗМІ, дисципліновано хамські дипломати і чиновники. Президент – колишній шпигун. А ми все думали, чого у нас проросійська опозиція така чмошна...

Надзвичайно цікаво було слухати розмови розгублених русофілів із націонал-фанатами. "А "країна - ворюга" – це вони про нас?" – "Про нас. Так вони нас завжди і не так називали". – "А за що?" – "А за що Андрій Боголюбський у 12 столітті спалив Київ?" – "А при чому тут 12 століття?" – "Дурню, так було завжди. Ну не люблять вони нас." – "Срунда, у мене в Москві друзі, і брат у Ханті-Мансійську". – "Ну от і попроси у них газ подешевше. Потім розкажеш, що вийде. Це вони поодиноці добрі росіяни, а разом злі москалі".

Є більш екстремальні варіанти. "Та чого вони від нас хочуть?" – "Пам'ятаєш, як на це питання відповів інопланетянин з голлівудського "Дня незалежності"? Щоб ви вмерли". – "Та ну, це маразм. Тут же мільйони росіян, вони не стануть нас морозити." – "Згадай Дубровку, по фігу їм всі співвітчизники. Що морити своїх громадян газом, що морозити відсутність газу чужих – кагебістам байдуже." І так далі.

І це лише за пару тижнів. Можна собі уявити, у щоби це все переросло за умови конфронтаційного шляху розвитку конфлікту, але краще не треба. Слава Богу, у них стало розуму (чи страху, у даному випадку без різниці) не ускладнювати. Тому у нас все обмежилось SMS-акцією "Не купи російське" та щемливими зізнаннями патріотів-неофітів "Слухай, я лише зараз зрозумів... "Любе" - це ж повна лажа".

Якщо для українців газовий конфлікт став черговим епізодом довгої історії взаємин з Азією, то для західних політиків – це ще один етап розв'язання теореми "Умом Расію не панять. А чем?"

Що робити з московською звичкою виконувати договори тільки коли їм треба, а замість принципів європейського ринку дотримуватись звичаю східного базару – як надурити клієнта? (Тут просто хіт потрясна передновірна пропозиція Путіна Києву взяти кредит, у стилі "кури передохли, надсилайте новий телескоп").

Історики свідчать: так у них завжди. Більш того, постійні ідеїфікс, типу "дайош Константинополь з протоками" у 1914 році або "енергетичний прорив Росії у світове лідерство" зараз. На питання "Для чого?" відповідь лунає суто расейська "А хрен ево знаєт".

Важко сказати чому, але час від часу Росія рветься тримати за горло весь світ. Світ регулярно ставить її на місце: Кримська війна 1856 року, Версальський мир 1919 року, "холодна війна" після другої світової, чого у своїх школах росіяни чомусь детально не вивчають. Та варто їм більш-менш стати на ноги (завжди за допомогою ненависного Заходу), як знову прокидається генна пам'ять про походи монгольських предків, яким Європа здорово настукала по шиї. Здається, зараз Росія з досадою для себе відкрила, що черговому ривку до світової

гегемонії перешкоджає саме Україна. Чому? Варіантів безліч, але важко намагатися збагнути логіку країни, чия еліта п'є скотч і кока-колу, відпочиває на Багамах, вчить дітей в Англії, тримає заощадження у Швейцарії, проте не забуває обов'язково при нагоді знущально сварити західну цивілізацію. І при цьому собі дуже подобається.

Чому ми масмо перейматися їхніми психічними комплексами? Досить того, що в їх улюбленому жанрі естрадних жартів (у строго пристосованих місцях на суворо визначені теми), на тему, які дурні американці, європейці і грузини, стали з'являтися і ми. Що ж, для нас це явне кар'єрне підвищення: замість відвертої зневаги – ненависті. Хоча є передчуття, що це швидко минеться.

"Газовий облом" неминуче чомусь їх навчить. Минулорічні сподівання на п'яту колону в Україні повністю провалилися, у чому в Кремлі (неймовірно!) досі вбачають "американські сценарії", а не волю народу. Цього разу, Москві не допомогла й агентура в бізнесових та політичних колах Заходу, що мала забезпечити Кремль від європейського незадоволення свинською поведінкою щодо України.

Тепер є надія, що заморожена суспільна думка сусідів завдяки Україні має шанс розтанути. Ми вже по собі знаємо, що рано чи пізно велика освічена нація починає називати речі своїми іменами, а саме, брехунів брехунами, вбивць вбивцями, а дурнів дурнями?

Звичайно, мільйони порядних людей в Росії, які зараз спантеличено спостерігають за фашизацією російського суспільства, скоро згадають, що їхня доля в їхніх руках. І збагнуть, як виглядає в очах нормального світу сакралізована мумія у центрі білокам'яної. І зрозуміють, чому їхній президент-полковник так і не став генералом. І запитають, за що на Кавказі гинуть російські хлопчики. І задумануться, чи є сенс у створенні ворогів із сусідів і близьких родичів. Зараз очевидно, що старий де Голль помилявся. Європа, що простягається від Атлантики, явно не сягає Уралу. Хочеться думати, що і Карпатами не закінчується. Хоча дещо з російського досвіду не зле перейняти. Наприклад, плюнути на демократію і адміністративно впровадити в українських містах такий порядок: паління, випорожнення та творчість Газманова лише у строго відведених місцях. Чому саме Газманова? А хрен ево знаєт.

Віктор Боднарюк

Курили, куримо, і будемо курити!

Факти - Сьогодні на Землі курить 1,3 млрд людей, серед яких від загальної чисельності населення планети 47% чоловіків та 12% жінок.

За останні 50 років тютюн став причиною смерті 62 млн осіб. На одного мешканця Землі припадає 870 цигарок на рік, середньостатистичний українець викурює їх понад 1 500. В Україні курить кожен другий чоловік (серед них і старшокласники) та кожна п'ята жінка. Разом це 9 млн осіб, або третина працездатного населення. Щорічно кількість курців в Україні зростає на 100 тис. людей! Тютюнокуріння щороку завдає країні значних збитків - близько 2 млрд доларів.

Ціна виборів, як політ навколо Місяця

Кошторис витрат на підготовку й проведення виборів Верховної Ради на 2006 рік - 517 млн. 500 тис. гривень на вибори Ради, з них для ЦВК - 74 млн. 834 тис. гривень.

З цього 11 млн. 680 тис. гривень на списки виборців для дільниць, 717 тис. гривень - на методичну допомогу й брошури із законом про вибори депутатів Ради, 7 млн. 586 тис. гривень - на оплату послуг засобів масової інформації, 7 млн. 657 тис. гривень - на друк інформаційних плакатів із програмами й виборчими списками партій і блоків, 16 млн. 681 тис. гривень - на друк виборчої документації.

Крім того, 2 млн. 500 тис. гривень є на роботу інформаційно-аналітичної системи "Вибори Ради-2006", 4 млн. 800 тис. гривень - на оплату послуг зв'язку, 74 тис. гривень - на оплату відряджень членів окружних виборчкомів у ЦВК й 150 тис. гривень - на відрядження членів ЦВК в регіони, 367 тис. гривень - на семінари із представниками виборчкомів й органів місцевого самоврядування. За 100 мільйонів доларів можна купити квиток для польоту навколо місяця.

На ЧАЕС знайшли ядерне паливо, яке не встигли винести 10 років тому

Генеральний директор ДСП "Чорнобильска АЕС" Ігор Грамоткін заявляє про знайдені докази крадіжки свіжого ядерного палива на ЧАЕС у 1995 році. Про це сказано у повідомленні прес-служби Міністерства з надзвичайних ситуацій. Прес-служба також нагадує, що у 1995 році на ЧАЕС було виявлено крадіжку свіжого ядерного палива. Як встановило слідство, яке провадила СБУ, воно було викрадене із розвіски свіжого ядерного палива у центральному залі четвертого аварійного енергоблоку. За інформацією, частину викраденого палива "повернули, винні постали перед судом і були засуджені, решта викраденого перебувала у розшуку".

"ОВ" РЕКОМЕНДУЄ WWW

<http://www.artemianews.com/cms>

Цікава книга про Георгія Гонгадзе (Укр., Англ., Рос.)

Ющенко - український Горбачов

Королівський інститут міжнародних відносин в Лондоні вирішив зробити Президента Ющенка першим одержувачем своєї престижної премії Chatham House. Цей загартований український політик звик до міжнародних оплесків із грудня минулого року, коли йому вдалося вивести на вулиці Києва тисячі демонстрантів. З тих пір журнал TIME вніс Ющенка до списку ста найвпливовіших людей світу. Однак пан Ющенко, вочевидь, стає жертвою феномена, який спіткав минулого лауреата Нобелівської премії миру Михаїла Горбачова. Ним захоплювалися на Заході за його роль у мирному поваленні комунізму, але його ненавиділи на батьківщині. Його критики стверджують, що міжнародне вихвалання настільки його заціпило, що він "перестав стежити за м'ячем" і допустив заміну однієї корумпованої еліти на іншу. Вони звинувачують його в тому, що він порушив свої революційні обіцянки і не до кінця порвав з методами свого попередника Кучми. Послання його критиків дуже зрозумілі: революція не виконала своїх первісних обіцянок і не демонструє жодних ознак того, що має намір їх виконувати.

the Independent, Британія

Львівські обсервації

Вісті з вулика. Доносять мені мої агенти з діяпори, що причина конфлікту між Ющенком і Юльцею криється в... Мамусьці Катерині. Пані Президентова особисто терпіти не годна Юлі. І будь-яка згадка про неї викликає в Мамуськи нервовий стрес. Бо вона, знаєте, як і кожна кобіта, відчуває заздрість, жи не її нарід має за першу леді, а Юльцю, а вона сама перебуває в тіні. Ну, та й колупає, і дзюгає, і шпігає тим свого чоловіка. Так жи наш Президент знаходиться не так під впливом "любих друзів", як любої жінки.

Ну і маєте! Через незгоду двох бабів маємо такий рейвах в парламенті! То чо ся дивувати, жи Татусько мусит час від часу тікати від того всього на пасіку до бджолів? Відав, їхне гудіння не таке діставуче.

Юзьо Обсерватор

Села Львівщини вимирають!

У третині сіл Львівської області торік не народилося жодної дитини. 251 із 632 сільських рад повідомили статуправління про те, що в них за 11 місяців 2005-го не з'явилося жодного малюка. А якщо зважити на те, що до тих 632 сільських рад належить 1 850 сіл, тобто умовно в середньому припадає по три села на кожну сільраду (хоча реально буває одна сільрада на 7-8 сіл, а великі села мають власні ради), то справді проймає жах. Буває так, що в селі залишається двоє-трьох людей, яким нікуди подітися. Тож вони просто сходяться в одну хату доживати своє життя (!).

КНИЖКИ І ЛЮДИ

Клони "Коду да Вічні" атакують

Ніщо не люблять так копіювати, як те, що є шалено популярним і, відповідно, дає чималу копійчину. Ще торік, після буму "Коду да Вічні" Дена Брауна, книжкові полиці зарясніли такими собі клониками цього твору: "Таємниці Ватикану", "Таємниця Рафаеля" тощо. Та, як виявилось, це тільки початок, а справжня атака клонів "Коду" розпочнеться через декілька місяців. Уже на початку 2006 року західні видавництва (а за ними одразу потягнуться якщо й не українські, то російські, що гарантуватиме наявність цих книг і у нас) випустять цілу низку романів, де знову йтиметься про історію релігії, мистецтва і сучасність.

Першою ластівкою має стати книга іспанської письменниці Матильди Асенсі "Останній канон". Головний герой роману -- зберігач секретного архіву Ватикану, який намагається розкрити вбивство за допомогою підказок із історії біблійних часів. Англomовний переклад роману з'явиться на книжкових полицях Європи вже через кілька місяців. Як зазначив представник іспанського видавництва, яке вже випустило оригінальну версію "Останнього канону" ще 2001 року, під час читання роману Асенсі "важко позбутися думки про "Код да Вічні", адже він став культурним феноменом нашого часу".

Окрім творіння іспанської письменниці, наступного року з'явиться ще й трилер американця Стіва Беррі "Спадок тамплієрів", головний герой якого, у минулому агент державної розвідки, намагається розгадати таємницю, пов'язану із найзнаменитішим лицарським орденом. Хоча, якщо чесно, мені важко уявити, що нового, після купи наукової та художньої літератури про тамплієрів, можна буде дізнатися зі "Спадку". Хоча, зрештою, головною метою таких творів -- не просвіщати, а розважати читача, а його авторів приносить гроші, гроші і ще раз гроші.

Також можна буде придбати перевидання у м'якій обкладинці книги британки Кейт Мосс "Лабіринт", яку вперше опублікували влітку цього року. У романі йдеться про ворожу до Ватикану секту і пошуки того ж Святого Грааля.

Що ж, про популярність "Коду да Вічні" сперечатися марно, адже за три роки роман розійшовся накладом понад 25 мільйонів екземплярів. А от чи зазнають такої ж слави його наступники, невідомо. Все-таки нудно й нецікаво читати просто під різними соусами про одні й ті ж факти, видерті шматками або з інтернету, або зі справді солідних історичних досліджень. І, зрештою, чому всі так прагнуть копіювати саме Дена Брауна, а не, скажімо, Умберто Еко, який своїми "Ім'ям троянди" та "Маятником Фуко" прославив жанр історично-релігійного детективу?

Артем ГАЛИЦЬКИЙ

Українська сім'я — найбільша в Америці

7 грудня минулого року в родині Володимира і Зінаїди Черненко, українських іммігрантів, що живуть зараз в місті Сакраменто у Каліфорнії, народилась 17-я за рахунком дитина — хлопчик, якого назвали Давидом. До цього часу найбільшою родиною в США вважалася сім'я Джима

Родина Черненко

Арканзас, де нараховується 16 дітей. Володимир і Зінаїда Черненко одружилися 24 роки тому, коли обом було 18 років.

Боба Даггара і Мішель Даггар із штату

Наступного року у них народився первісток Сергій. Переживши в Україні роки переслідувань з боку Советської влади за віру в Бога і належність до церкви протестантів-п'ятидесятників, родина Черненко майже сім років тому іммігрувала до США. Давид став 9-им хлопчиком в родині. Із 17 дітей шестеро народжені вже в Америці. "Коли ми одружились в Україні, протягом шістьох місяців у нас не було дітей і ми думали, що їх в нас не буде ніколи," - сказав Володимир Черненко. "Я ніколи не думав, що матиму таку велику родину".

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби збирає українські книжки для пересилки в Україну в колекцію бібліотеки або

перевидання забутих авторів

ЗАКЛИКАЄМО - НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!! Це зробити набагато легше, ніж їх було колись **НАДРУКУВАТИ!** Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і **МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ!** Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову! Проект *"Оживи книжку для України"* постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

*Євген Наконечний, завідувач відділом україністики
Наукової бібліотеки ім. В. Стефаніка
Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда"
Юрко Винничук, письменник*

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail piramida@utel.net.ua

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Тіло давно померлого буддійського лами все ще живе

11 вересня 2002 року в Бурятії відбулося розкриття саркофагу з тілом Хамбо-лами Даша-Доржо Ітігілова, тіло якого протягом 75 років поховання не зазнало ніякого тління. Тіло Великого лами збереглося в прекрасному стані - в тій самій позі лотоса, яку прийняв Ітігілов, коли, медитуючи, йшов з життя в 1928 році. Зовні тіло лами нічим не нагадувало померлу людину. Як заявила керівник проекту з вивчення феномену Ітігілова, доктор історичних наук, професор РДГУ Галина Єршова, "його суглоби згинаються, м'які тканини продавлюються як у живого, а після розкриття коробка, в якому тіло лами спочивало 75 років, звідти стали виходити пахощі".

Судмедексперти склали акт, в якому відзначили цілісність шкірного покриву, нігтів, волосся, м'якість та еластичність тканин, рухливість суглобів Хамбо-лами. Стало зрозуміло, що це не муміфікація, не бальзамування й навіть не результат збереження тіла в умовах вічної мерзлоти, а якийсь інший, дотепер нікому не відомий стан.

В 2004 році російські вчені привезли з Бурятії до Москви для дослідження часточки його тіла. І тепер змушені визнати, що тіло буддійського лами дотепер живе. Виходить, що останні 75 років свого життя лама провів у могилі, оскільки навіть попередні результати аналізу біоматеріалу показали, що наука вперше зіштовхнулася з феноменом "безсмертя" давно покійної людини.

Василь Вірастюк: Після Канади

Знаменитий богатир України Василь Вірастюк, з яким ми нещодавно знайомили читачів на сторінках "ОВ", повернувся з канадського Квебека, де відбувався чемпіонат світу зі стронгмену. На жаль, Василеві не вдалося захистити свій минулорічний титул найсильнішої людини планети. Проте українець, який довго боровся з травмами, таки зумів здобути друге місце. Тож про подробиці змагань у Квебеку та командний чемпіонат світу коротко інтерв'ю з Василем Вірастюком.

- *Пане Василю, для початку хочу привітати Вас із другим місцем на ЧС в Канаді, з якого Ви нещодавно повернулися. Чи можете порівняти попередні змагання і цьогорічний чемпіонат?*

- Цього разу не було кваліфікаційного турніру. Чемпіонат у Квебеку був одним із найважчих. Це вперше атлети змагалися всі разом одразу зі старту. Деякі спортсмени навіть не змогли дійти до фінішу чемпіонату. Дехто травмувався, двоє атлетів порвали біцепси. Хоча такі пошкодження дуже часто є в нашому виді спорту. А зі спортсменом із Канади взагалі стався нещасний випадок. Під час останньої вправи - каміння Атласу - він необережно підняв кам'яну кулю, і мізинець на пальці потрапив між камінь та кільце, на яке його треба було закинути. Бідоласі відірвало половину пальця.

- *Чи не було проблем з адаптацією в європейських спортсменів і у Вас зокрема, пов'язаною з тим, що Європа та Канада містяться в різних часових поясах?* - Насправді це не проблема для спортсменів, які постійно беруть участь у змаганнях. Ми звикли до постійних перельотів, змін часових поясів. Тому різниця в часі між Україною та Канадою не могла вплинути на результат. Зрештою, ми приїхали в Канаду ще за два дні до старту, тому мали можливість адаптуватися до місцевого часу. Насправді хотілося спати лише першого дня. Тоді треба себе просто перебороти і лягти спати за місцевим, а не рідним, часом. А вже наступного дня ти пристосовуєшся до таких умов, сили відновлюються і відчуваєшся абсолютно нормально.

- *Цього року змагання відбудуться в Україні. Які труднощі і як зреагували спортсмени на звістку, що на наступні змагання їм доведеться їхати не на спекотні Кариби, а в Крим?* - Іноземні спортсмени більше не бояться приїжджати до нас в Україну, як це було, скажімо, років два тому. Ніхто не був впевнений, чи вдасться йому повернутися додому. А зараз атлетам ця ідея сподобалася, усі ж наслухалися, а хтось і переконався на власному досвіді, що українська гостинність - не просто слова. Принаймні наша федерація завжди дуже гарно приймає гостей із-за кордону. Нині уже навіть розпочали складати легенди про те, як приймають у нас, в Україні, які тут доброзичливі люди.

- *Чи розпочала українська команда готуватися для того, щоб захистити свій титул найсильніших у світі?* - Наразі я ще не можу сказати, наскільки команда готова до змагань. Але, думаю, що все буде гаразд, адже кожен із нас готується за індивідуальною програмою вдома. Ми зберемося усі в Києві, обговоримо тактику нашого виступу, принаймні у деяких вправах.

- *Кілька разів я бачила Вас на вулицях Львова. Ви часто відвідуєте місто Лева?* - Зараз через брак часу не надто часто. Впродовж літа я готувався до чемпіонату світу, тому практично не було можливості кудись поїхати. Зараз приїжджаю до Львова лише на короткий час - на півдня, на день, щоб вирішити якісь нагальні справи. А взагалі-то дуже хочу виступити на командному чемпіонаті світу і нарешті влаштувати собі справжній відпочинок. Адже уже три роки поспіль я не мав повноцінної відпустки - ніяк не міг знайти на це часу. Сподіваюся, нарешті мені це вдасться.

Розмовляла **Наталія ВИХОПЕНЬ**

КОТИСЬКА

Як кіт "швидку" викликав

В американському місті Коламбус (столиця штату Огайо) кіт зміг набрати на телефоні номер 911, аби викликати рятувальників для свого хворого господаря. Рятувальники розповіли, що спочатку до диспетчерів надійшов дзвінок, однак на іншому кінці дроту вперто мовчали. Диспетчер вирішила перетелефонувати, та ніхто не брав слухавки. У зв'язку з цим вирішили вислати людей за адресою, на яку був зареєстрований телефон. Коли рятувальники прибули на місце, то поруч із телефоном знайшли кота Томмі, а в іншій кімнаті -- його господаря, котрий

випав із інвалідного візка. Чоловікові, можна сказати, пощастило, якби котик не виявився розумною істотою, то хтосьна, скільки б його хазяїн пролежав отак на підлозі.

Власник дивокота стверджує, що в рятувальну службу подзвонив саме кіт. Чоловік його попередньо дресирував набирати цифри 911 на телефоні, однак не був упевненим, що тварина чогось навчилася. Хоча кіт міг і випадково натиснути потрібну кнопку -- господар

заклав у функцію швидкого набору номер рятувальної служби.

Скажений кіт покусав господиню

У селі Сушно Радеківського району працівники ветеринарної служби тварин мають намір знищити усіх котів, щоправда, лише скажених. Такий намір ветлікарів пояснюється тим, що у цьому селі скажений кіт покусав свою 71-річну господиню. Пенсіонерка з травмами потрапила до Радеківської центральної районної лікарні.

На жаль, не вдалося з'ясувати, як сильно покусав кіт людину, а також як довго постраждала перебуватиме у лікарні, оскільки головний лікар відмовився це коментувати. Відомо, що пенсіонерка зараз перебуває у хірургічному відділенні центральної лікарні. Ветеринарна служба спрямувала аналізи кота у Львівську обласну лабораторію ветеринарної медицини. У лабораторії газеті "Поступ" повідомили, що він таки був скажений. Опісля таких неприємних новин Радеківська ветеринарна служба вжила профілактичних заходів. Яких саме - невідомо, але можна собі уявити, якого масштабу може бути епідемія сказу, якщо скажений кіт заразив і інших тварин.

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Льодовик замість потепління

Виявляється, що замість глобального потепління незабаром світові загрожуватиме новий льодовиковий період. Це не наслідки різкого похолодання останніх тижнів. Про такі тенденції йдеться у доповіді "Прогноз погоди: 2010-2020", яку підготували на замовлення Пентагону фахівці з футурології.

Щоправда, віщують не великий льодовик, який колись приповз із Арктики до горбів на північ від нинішнього Львова. Йдеться про нове мале заледеніння, яке почалось у 1300 роках й тривало кілька сторіч. Тоді Гренландія (Зелена земля) вкрилася повністю льодом і від холодів загасла цивілізація вікінгів. А голод і "чорна смерть" (чума) косили населення Європи.

Автори прогнозу - Пітер Шварц і Дуглас Рендол - вважають, що течії Світового океану можуть змінити свої напрямки. Європа, Північна Америка та Азія, можливо, стануть дещо холоднішими. Натомість на Південній півкулі буде спекотніше. Окрім того, збільшення населення створюватиме додаткові труднощі зі забезпеченням енергією, питною водою, харчами та іншими ресурсами. Все це може викликати нові конфлікти за володіння ресурсами.

У доповіді навіть пропонують календарні графіки майбутніх подій для різних регіонів світу. Щодо Європи, то сценарій такий: 2012 рік - посуха та холод змусять мігрувати на південь мешканців скандинавських країн. 2015 рік - виникатимуть конфлікти всередині ЄС на ґрунті постачання води та продовольства. 2018 рік - Росію приймуть до ЄС, щоб скористатися її енергоресурсами. 2020 рік-мігруватимуть у напрямку Середземного моря мешканці Німеччини та Голландії. 2022 - загостриться конфлікт між Францією та Німеччиною за використання ресурсів річки Рейн. 2030 - до 10% мешканців Європи мігруватиме в тепліші краї...

Часто футурологи перебільшують у своїх прогнозах небезпеку. Згадаймо Мальтуса чи доповідь Римського клубу... Однак прогнози Пентагону бувають вельми достовірними. 1983 року там передбачали розпад СРСР, а в 1995-му - можливість захоплення терористами літаків для атаки на хмарочоси Всесвітнього центру торгівлі у Нью-Йорку. Прогнози не повинні лякати, а попереджати. Бо треба щось робити, щоб не залежати від російського газового шантажу чи ісламської ядерної бомби.

Іван ГОР

Тимошенко намагається давати аргументацію на всі закиди її опонентів

І навіть питання свого походження вона прояснила в прямому ефірі "9 каналу": "Моя мама українка. Наші корні ідуть до козацького роду". Але батько Тимошенко "по своїй лінії до 100 коліна латиш". Справжнє дівоче прізвище Тимошенко – Грігяс. Але в період комуністичного режиму,

на фоні репресій, буква "с" в кінці слова була замінена на "н". Таким чином Тимошенко стала Грігян. Але все своє життя Тимошенко прожила на Україні. Відтак вважає себе справжньою українкою.

"Спас" вирушас у плавання

В червні цього року депутат Львівської міської ради Мирон Колодко разом із іншими ентузіастами вирушить в плавання на козацькій чайці "Спас" від України через Атлантичний океан до берегів США та Канади. Таким чином пан Колодко візьме участь в проєкті "Козацька Атлантика", який має на меті популяризувати українське козацтво у світі. За словами депутата, нині будівництво човна довжиною 20 м та шириною 3,7 м, майже завершили, лише залишилося купити мотор, встановити радіо, вітрила та навігаційну апаратуру. Сам депутат виконуватиме під час подорожі важливу роботу: вестиме спеціальний щоденник, так як ведуть його капітани, спостерігатиме за змінами погоди, фотографуватиме різні цікавинки та час від часу куховаритиме для усієї команди.

За словами Мирона Колодка, на козацькій чайці не обійтись без моториста - це особа, що наглядає за справністю мотора, знавців іноземних мов та артистів, які б розважали усіх присутніх. Над проєктом "Козацька Атлантика" працює група ентузіастів, які брали участь у міжнародних експедиціях на козацьких човнах "Пресвята Покрова" та "Еней". За його словами, саме будівництво чайки розпочалося ще в кінці 2003 року, а завершиться вже незабаром.

Своєю чергою Мирон Колодко запрошує всіх підтримати здійснення проєкту "Козацька Атлантика". З цією метою він запросив усіх охочих відвідати село Раковець під Львовом, де будеться козацька чайка "Спас".

Заступник Луценка Г. Москаль стверджує що в Україні є рабство

У Дніпродзержинську Дніпропетровської області затримали групу злочинців, які щотижня возили у Росію 25 українських дітей віком від 11 до 14 років для сексуальних розваг. Про це повідомив на брифінгу у Львові заступник міністра внутрішніх справ Геннадій Москаль. Усі діти із сільських бідних родин Дніпропетровщини. Їх возили у замські будинки, де дівчата і хлопці ставали жертвами педофілів. Батькам неповнолітніх злочинці платили гроші, забираючи дітлахів на кілька днів з дому. За словами Геннадія Москаля, дехто з батьків догадувався, які послуги надають їхні діти заможним росіянам. Зараз ведеться слідство. Заступник міністра заявив, що українцями торгують по всьому світі, продаючи їх як рабів на виробництво і в будинки розпусти. "Знайти в глухих селах та містах, де безробіття, потенційних жертв не є проблемою, треба знайти організаторів, хто торгує людьми," - сказав Г.Москаль.

Москаль подякував Богові, що він не москаль

Заступник міністра внутрішніх справ України Геннадій Москаль під час візиту до Львова купив собі дві футболки з написом "Дякую тобі, Боже, що я не москаль". Як пояснив сам пан Москаль, він купив ці футболки, "щоб не забути, хто я такий". Він навіть хотів одягнути таку футболку на прес-конференцію, але передумав. "Минулого разу, як я був, пан-депутат Ігор Шурма написав Луценкові і Єханурову запит, що мовляв усі прийшли в костюмах, а Москаль – в джинсах і розпашонці" – сказав він і додав, що змушений був купити костюм і мешти, щоби виглядати відповідно.

Голова Крайової управи Руху Ярослав Кендзьор прокоментував ставлення Тараса Чорновола до розслідування справи смерті В'ячеслава Чорновола. Він заявив, що Тарас ніколи не був по-справжньому сином своєму батькові й мало турбується цією справою. Журналіст "Поступу" поцікавився

в пана Кендзьора, чому тоді Рух підтримував кандидатуру Тараса Чорновола до парламенту 2002 року та ще й під гаслом "Продовжимо справу батьків!" На це пан Кендзьор відверто зізнався: "Десь у 1996-1997 році я звертався до В'ячеслава з тим, щоби підтягувати до Києва Тараса - хай приглядається, хай востає у велику політику. І він мені сказав дослівно так: "Ярославе, більше цього питання не піднімай. Ти його добре знаєш, а я як батько його знаю краще. Якщо ми Тараса виведемо на якийсь рівень, то з клопотом не дамо ради ні я як батько ні ти як, по суті, хресний батько, ні Рух, ні Україна загалом".

Росіянам не сподобалося, що їм незабаром приїде кінець

Перший заступник міністра іноземних справ Антон Бутейко звинуватив Росію в недружній політиці і стверджує, що Російська Федерація розпадається. "Всі імперії розпадаються як це було з Римською імперією. Тому російська імперія теж розпадеться, але ще не швидко. А поки це не відбулося, ми повинні вибудувати свої відносини з Росією", - сказав він в ефірі 5 каналу. Коментуючи газове питання, Бутейко сказав, що цінова політика "Газпрому" - "це однозначно недружній акт, акт економічного тиску на Україну". Бутейко також стверджує, що Росія намагається "поставити в безвихідне положення економіку України, дестабілізувати її".

Водночас МЗС Росії вважає необгрунтованими заяви української сторони про те, що Росія тисне на Україну. Про це заявив в ефірі НТВ офіційний представник МЗС Росії Михайло Каминін. Він повідомив, що у вівторок у МЗС Росії було запрошено тимчасового повіреного у справах України в Росії. "Його увага була звернена на неприйнятність заяви першого заступника міністра закордонних справ України Бутейка відносно майбутнього Росії, яку він зробив, виступаючи вчора по українському телебаченню", - сказав Каминін.

"Також ми звернули увагу українського дипломата на необгрунтованість заяви про те, що Росія, нібито, чинить економічний тиск на Україну з метою її дестабілізації, які також були зроблені високопоставленим українським дипломатом", - додав російський дипломат. За його словами, Москва знову підкреслила зацікавленість російської сторони розвивати дружні партнерські відносини з Україною і не політизувати питання щодо поставок російського газу в Україну.

Газават або ж наша відповідь Вовану Газованому

Я мудрий. Тепер це вже точно я знаю.
Бо поки всі б'ються за газ, як дурні,
Я думу пусту в голові не ганяю –
Я знаю, що треба робити мені:

Наїмся квасолі неспішно, потрошку
(Як це я робив помаленьку не раз).
Насиплю в тарілку капусту, горішку
Та вироблю свій, дуже якісний газ.

Росіє! Як хочеш, візьми мого газу –
Нічого не жаль для сусіда мені.
І щастя у тебе настане відразу,
І сонце засвітить в твоєму вікні.

Володимир Сенишин, Майдан

Шахрайство по-американськи
Американці опублікували рейтинг найпопулярніших претензій

споживачів до продавців товарів та послуг. Інколи проблеми виникають на ґрунті непорозуміння, проте левова частка на рахунок звичайних шахраїв. За підсумками минулого року, які оприлюднила американська Національна асоціація спілок

споживачів, на довірливих громадянах США новочасні Остапи Бендери заробили 547 млн дол. За опрацьованими даними (із приблизно трьох сотень громадських організацій) побільшала кількість випадків шахрайства за допомогою високих технологій. Так, найпрогресивніші шахраї орієнтуються на сфері послуг супутникового зв'язку, рахунки за мобільні послуги, інтернет-магазини та викрадають кредитні картки. Інші ж ведуть "класичний бізнес".

Першу позицію в рейтингу претензій очолюють афери з ремонтом будинку, коли за низьку якість роботи беруть грубі гроші. На другому місці автобізнес - проблеми з гарантією, недобросовісна реклама, шахрайство з кредитами та приховані дефекти в залізних коней.

На третій сходинці автосервіс, де домінують неякісні послуги та завищення ціни на них. Четверте - завищення відсоткових ставок на кредити. П'яте і шосте місця посіли відповідно шахраювання у сфері телекомунікацій та благодійності. На сьомій сходинці - викрадення особистих документів, яке у США назвали "крадіжкою особистості". Восьму і десяту рейтингові позиції опанували афери за допомогою інтернет- та телемагазинів. Хоча втручання високих технологій у класичні методи здирництва посіли в загальному заліку останні місця, вони встигли налякати дослідників проблеми, оскільки темпи їхнього частішання дивують навіть самих шахраїв.

Проти торгівлі людьми

В Ізраїлі відзначили День боротьби з торгівлею людьми. Рішення відзначити цей день ухвалили чотири роки тому, після того, як релігійний фанатик підпалив дім розпусти в Тель-Авіві, унаслідок чого живцем згоріли чотири жінки. Загиблі були іноземними громадянками, яких нелегально доправили до Ізраїлю для заняття проституцією. Залишити охоплене полум'ям приміщення вони не могли, оскільки їх замкнув господар закладу, який поклопотався також і про ґрати на вікнах.

Щорічно в Ізраїлі продають у рабство близько трьох тисяч осіб, велику частку з яких становлять жінки віком від 18 до 35 років. За відомостями громадського руху "Коаліція проти торгівлі жінками", найбільш поширеним товаром є жінки з колишніх республік Радянського Союзу: Молдови, України, Росії, Білорусі та Узбекистану. Більшість іноземних громадян, які займаються проституцією в Ізраїлі, потрапляють в країну, нелегально перетинаючи ізраїльсько-египетський кордон. Ціна, яку платить ізраїльський сутенер за нову рабину, коливається

від чотирьох до десяти тисяч доларів, залежно від зовнішніх даних, ступеня легальності перебування жінки в Ізраїлі або якості підробки ізраїльських ідентифікаційних документів.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ

ООН займається фігнею

Здається, у мавп справді розпочинаються важкі дні, якщо на-віть генеральний секретар ООН Кофі Аннан виступив на захист горил, шимпанзе та орангутангів: "Вони - наші родичі. Як і ми, вони розумні, мають власну культуру, інструменти, політику і медикаменти. Вони можуть вчитися і освоїти мову знаків, розмовляти з людьми і один з одним. На жаль,

ми не на надаємо їм такої уваги, на яку вони заслуговують". До речі, слова керівника ООН про те, що мавпи - родичі людини, не просто красива фраза. Нещодавно опубліковані розшифрування геному шимпанзе доводять, що 99% їх генетичного матеріалу ідентичні з людським.

Христос Воскрес!

Вітальна листівка 1946 року